

ERIDAN

BROJ 18 • SVIBANJ 2016

ERIDAN

Godina XI • Broj 18 • Svibanj 2016

SADRŽAJ

Danijel Bogdanović: A o suton stigli mi na Pluton	1
Vaughan Stanger: Tamne su bile, i čudne iznutra	13
Mario Lovreković: Vrane koje jedu ruke	17
Tanja Radman: Ja, nitko	22
Tomislav Tomašević: Pogled u Nebo	28
Steward C. Baker: Ljubav i relativnost	38
Tamara Babić: I demoni danas čekaju na birou	41

www.3zmaj.hr

Izdavanje ovog fanzina omogućeno je uz finansijsku potporu Studentskog kulturnog centra Sveučilišta u Rijeci. Mišljenja autora izražena u ovoj publikaciji ne izražavaju stajalište Sveučilišta u Rijeci.

Pozdrav, urednik ovdje.

Evo nam još jednog broja Eridana, a u njemu: priče i samo priče te ilustracije.

Nastavlja se interes stranaca za objavljivanje u Eridanu, zbog čega nam je drago, ali nastavlja se i interes domaćih autora, zbog čega nam je još draže jer Eridan ipak postoji prvenstveno zbog njih – to jest, zbog vas.

Stoga, dragi pisci i svi koji želite to postati – pišite, pišite, pišite i šaljite.

Iako vam je 18. Eridan tek stigao u ruke, sljedeći je broj već u pripremi – za jesen doduše, ali i za vrlo posebnu prigodu. O tome više uskoro, a za sada, uživajte u čitanju i listanju ovog broja.

Igor Rendić

Izdavač:

Udruga "3. Zmaj"
Tihovac 13, 51000 Rijeka
MB: 1970089

Urednik: Igor Rendić

Prijevod: Igor Rendić

Grafički dizajn:

Nela Dunato
Paolo Srebovt

Ilustracija na naslovnici:

Kristina Bilota: "Proelium pro Spes"
www.kristinatoxicpanda.com

Ilustracija na stražnjim koricama:

Hrvoje Silić: "Hunter killer"
hrvojesilic.deviantart.com

A O SUTON STIGLI MI NA PLUTON

Danijel Bogdanović

Napomena urednika: *Danijel o ovoj priči kaže slijedeće:*

“Naime, ne znam jel znate, ali postoji taj jedan ciklus priča koje pišem koji se zove “Babe na klupici” i izlazi u Parseku. Priče su epizodne i samostalne, rjeđe višleepizodne, ali se kroz sve proteže poprilično jak kontinuitet, jer postoji pozadinska priča iza svega (uzmi X-Files koncept: imaš mitologiju i imaš monster of the week epizode). Do sada su objavljene četiri epizode, odnosno pet, ako uključimo nultu epizodu iz istražonske zbirke u kojoj su babe debitirale, i još nekoliko ih je na čekanju (tzv. kad-će-novi-Parsek sindrom).

Tu i tamo na pamet mi padne neka ideja koju ne mogu ugurati u kontinuitet. Takav je slučaj s ovim što vam šaljem. Kako je Pluton in u zadnje vrijeme, dođoh na ideju da pošaljem svoje babe na njega i da vidim kako će se snaći na njemu. Jer, zašto ne?

Kad ono, sudbinaje odlučila da će babe na tom Plutonu doživjeti pravu avanturčinu koja će se protezati kroz nekoliko epizoda, pa sam odlučio za ovu priču “Babama na klupici” dodati podnaslov koji će imenovati tu svojevrsnu sagu u kojoj su se našle.

Ta će saga biti jednokratan događaj i zaokružena priča koja će se protezati u, eto, nekoliko dijelova.”

Sparina, na neudobnoj metalnoj klupici u svemirskom brodu četiri babe u crnini sjede. Mračno jim, jedva se vidi mogu, al ipak se pogledavaju kako se samo druge dugogodišnje pogledavat znaju: onako, sočima.

Oko njih na drugim klupicama još ponešto baba i djedova, svi sjede, gledaju pred se ili poda se, neki i na se ili u se, a neki gledaju i o se¹ te bum bare². Neko strika, hekla, veze il čarape šiva, neko kelerabu od prije tri dana uporno žvače, neko se opet kroz smijeh svojih bećarskih dana prisjeća kad ga je svaka snaša u selu znala³,

¹ Eno jih, kurve, košnicu si napravite tam u čošku, kod poluge za imrdženski brejk, kurve!

² Oće reć – eksplozivno flertaje, kako samo starčad znade. Ne viruješ? Iđi u bilo koji starački dom, svi se sa svima rahatluče tam, gore neg u Big Braza.

³ Jel su po drvetima bile postavite potjernice za njim, zbog seksualnog zlostavljanja i defraudacije.

a neko tužno u svoje krilo gleđe i uzdiše, čekajući kaće ga unuci posjetit⁴. Svi su oni smješteni u maloj, klaustrofobičnoj metalnoj kutiji jedva velikoj za ustati i rasteći se malo. A ta sobica se nalazi u skladištu golemog svemirskog teretnjaka zvanog *Stari horizonti* koji leti nekom svojom teretnjačkom brzinom među zvijezdama, kometima i planetima, noseći osim gerijatrije ko zna šta još, kadli Filka tu tišinu više izdržati ne može, pa ižmiče maramicu od znoja i veli: „Ovo traje duže nego misa o Uskrs, bogati!“

„Šta ti imadeš protim mise o Uskrs?!“ ubolo Anku, pa poskočila. Al, ne visoko jer su svi putnici za klupe sapeti pojasevima u iks oko tijela, da se ne prevrnu i da njuškat po brodu ne mognu. „O Uskrs se slavi našeg Spasitelja uskrsnuće!“

„Ja sam, vidiš, misla da se tad slavi Zec.“

„Zec? Ma šta Zec?!“ dreći Anka i pokušava pojaseve kožne zubima strgat od bijesa. Skoro joj i uspjelo! „Kaki Zec ušljivi?! Isus je uskrsno treći dan! Isus, a ne Zec! Kad su makli kamen s groba, a njeg unutri nema! Uskrsno! Puf! Zdesna Bogu Ocu svemogućemu, odonud će doći...“

„Možd mu je neko ukro tijelo po noći. Tri dana je ležo unjem. Imali su vrimena“, veli Filka šerločki. „Ja mislim daj to došo Zec, maknijo kamen i odvuko Isusa u svoj brlog da narani mlađ si. Zecovi se puno pare, a oče i mesa pojist, vidla ja svojim očima. I otad, ko zahvalu štasmo mu omogućili da mu dica ne uginu, svaki Uskrs Zec daje ljudima šarenih jaja i čokolade i barbika. Mislim, Isusa su mali zecovi mogli jest skroz dok ne odrastu, bilo je tu materijala, jelda. Mislim, nije sad Isus bijo ko Žak, al ono, za glabat oko rebara je bilo, jel tako? To ja mislim. Jel, ak to nije istina, odkud onda Zec u priči o Uskrsu?“

Ankinho oko titra, titra joj i ljeva sisa, a zubalo škripi. Ovo nije samo uvreda za nju, nego i za njenu familiju, rodbinu joj – uključujući i tetka Ždegrkslava koji se odmetnuo od prave vjere i posto muftija⁵ – prijatelje iz vjerskih zajednica i sa duhovnih obnova i sav narod izraelski! Ovo je smrtna uvreda! Ma šta smrtna, posmrtna! Najdraže bi sad strglja maramu i bićem ju preko leđa ko uzoran muž neuzornu ženu, onda bi ju ubila, a onda ju opet izbičevala izmed dva nabadanja na kolac što će joj u paklu kazna svakodnevna za ovo bogohuljenje bit!

Al, nije samo Anka bijesna toliko da ne može do riječi doći – što je samo po sebi čudo Božje i trebalo bi joj na ustima svetište otvoriti. I među drugim putnicima ima zgroženog krštenja i srčanih udara. Eno, jedna bakica je klonula duhom i tijelom, a djedica do nje preneraženo prdi.

Vidi Draženka da bi situaciju smirit trebalo, jer ne sjeća se kad je Anku Filka toliko

⁴ Nek se samo malo strpi, za koju godinu će ga redovito posjećivati, tamo, o Sisvete.

⁵ Oče reč - svodnik

svojim komentarima razjarila, pa će im: „Ajte cure, ne se svadit ko šiparice oko uzdrhtala penisa! Nije vridno...“

„Ma šta nije vridno...“ prekida Draženku Anka, kadli...

„F...“ prekida Anku Jula, al...

„Prrrršššššt....“ Julu, evo, prekida novi sočan prdež obudovjelog djedice.

A njega i sve njih ostale prekida ugodan bespolan robotski glas što iz zidova dopirat stao: „Dragi putnici, osam godina, sedam mjeseci i šest zemaljskih dana. Toliko dugo traje ovaj put. I toliko dugo svaki kondenzatorni trenutak slušam vaše rasprave i nadvikivanja! Pa, jese još niste zasitili laprdanja, gamadi jedna od vode i organa?! Pa, ne mogu više, Sunca vam se iznajebem! Odakle vam snaga, da vam odakle? Pa, pogledajte samo kako govorim! Bilo sam programirano da govorim književno kad smo krenli, a vidi me sad! Koda sam upravo dotjero dva neprodata bravca s pijaca i trgnio jednu politrenku od jada! Ja sam robot, pa ste me psihički dotukli, a ja ni nemam psihu! Dosta je bilo, kvočke jedne i kopunovi jedni isto! Pluton je tud prid nama, nalazi se u perihelionu...“

„Učem da perem?“ pita netko znatiželjno.

„To on sigurno misli na Fax“, šapće Filka, „al to je Helizin, a ne helion. Nema Fax Helion. Ma, pusti ga, robot je to, kad je to robot išta opro? Sam bi zarđo. Najbolje je inače prat u Perwollu⁶ na potoku.“

„Mislilo sam upravo na ono“, ugodan će robotski glas, „šta sam reklo. Ne imputiraj mi šta ja mislim, a šta ne mislim!“

„Neg učem bi ti onda da mi peremo?“

„Ko govorи o pranju?! Kakvo vas je pranje spopalo? Govorim o četri ipo miljarde kilometara kolko je Pluton sada udaljiti od Sunca i o četri ipo miljarde psovki koje sam izgovorilo svaki put kad bih se ujutro aktiviralo, a u ovom kokošinjcu još uvjek kokodačete jedno te isto, puni snage i elana, koda ste jučer ušli u brod! Al došlo je i moji pet minuta! Ne moram vas više slušat, da vas slušat više ne moram! Evo, počelo sam i hiperventilirat, a uopće ne dišem! Uf, daj se smiri H(*u tom trenu nešto zaškripi u brodu, pa niko ne čuje ime*)ća i obavi protokol do kraja, pa onda uživaj u tišini sve do Kuiperovog pojasa. Okej, bagro, put za vas je gotov. Nalazimo se iznad južne polutke Plutona, nad područjem zvanim Bokser. Tućmo vas ostaviti. Sletit ćete na dio Boksera

⁶ Pare za reklamu možte ostaviti iza duda kod šupe babe Đenke, al tek potljampodne kad otjera koze da ih neb pojile, ko ondak s Kokakolom – fala!

⁷ Inače, da te malo i obraziram, a ne samo feštanje i oblokavanje kad se ovo čita: Meng po nije Teletabis koji ima one dane u mjesecu, neg božanstvoiz kineske mitologinje. Dode ti ko neka Gospodarica zaborava. Da oni koji popiju neki njen sok zaborave svoje živote. Eto, nemoj zafaljivat, rade k dudu kreni.

koji se zove Mrlja Meng-p'o⁷. Malo je ladno dolje, al reklo sam vam da ponesete veste i vuneni čorapa, pa ak niste...“

„Joj, ja nisam“, kuka djed sa žutim brkovima punim mrvica od kruva i mašće kojih se baš do sita najeo. „Ostale mi na šporetu! E, da je moja Andja još živa, ona bi mi...“

„Pa, živa sam, majmune!“ dreći žena pored njega. Starac ju iznenađeno gleda.

„Ma vidi ti... a ja uvjeren daj tebe krdo volova prigazlo prije koju godnu...“

„Jel? A skim si se onda noćes sekso, a?“

„Pa...“

„Varaš me, znači?! O đubre jedno, u prljavštinu i sluz ogrezo!“ Pa će Andja kukom i motikom na njega (doslovno, jer je ponijela ta oruđa iz predostrožnosti, nikad ne znaš šta će ti na Plutonu zatrebat).

„Začepite!“ ugodan će robotski glas. „Jeste spremni za izlazak? Duboko u srcu – kojeg nemam – se nadam da niste! *Hasta la vista, babe!*“

„Čijaj krasta ista lav?“ viče nagluha baba s dvije crvene fleke na licu – treba se malo našminkat prije izlaska, da te momci opaze i potljam malo pogaze, govori joj uvjek njena pokojna mater kad joj se ukaže. Ali, robot ne odgovara. Stanu ga dozivat putnici, al ništa.

„Šta se sad događa?“ pita Anka. „Jel se tribamo odvezat i izit?“

„Vald bi nam to robot reko“, veli Filka, a Anka nos u visine i: „S tebom nedivanim, beštijo paklena!“

Filka da će odgovorit, kadli šuštav zvuk pukne u unutrašnjosti i stane grebati po zidovima. Sve se trese i drhti i pocupkuje. Putnici se uhvatili za klupe il za remenje il jedno drugom za ekstremitete i sve se pogledavaju, pitajući se kaki je to sad potres. Šištanje se sad pretvorilo u urlik, drhtanje u trešnju – al ne voće! – i sve se čini da će se čitav brod raspast. Traje to tako par sekundi, a onda se urlik polako premetne u jauk, a jauk u šum i onda opet tišina. Eto, prestali i potresi.

„Šta...“ neko će, kad snažan udarac eksplodira i sve se razleti u tri pičke materine.

Otvori oči. Nemore udahnit.

Oko nje sumrak, sve je sivo. I ledeno ko '52. kad je ORA⁸ gradila hidrocentralu u Jablanici. Filka oko sebe gleda, škilji i za zrakom vapi, a ono ona usred neke pustare

⁸ Omladinska radna akcija, sram te nebilo da te sram nebilo, kad moraš tud ići gledat štaj to!

ledene, al od crnog nekog leda, pruža se na sve strane i prži ju po nogama i rukama. Koda ju je neko bacio u negativ Sahare. Krhotine broda iz kojeg su putnici ispalili, rasute na sve strane, al to nije onaj brod u koji su ušle, vidi Filka, neg samo komad njegov. Biće da ih je onaj robot otkvačio od skladišta glavnog broda i bacio tu ko stari hidrofor u šumu.

I dok ona tako kontemplira, sjeti se da joj disanje ne služi samo zato da joj nakratko opet podigne sise, pa se brže-bolje odmarami. Sada, u ratničkoj odori i s maskom preko koje more disat, ustala Filka da malo bolje promotri di je i šta se događa.

Tu i tamo, uz krhotine letjelice leži poneko tijelo starčadi koja nije preživjela pad. Filka pretraži na brzinu područje – nikog od tih mrtvaca ne pozna, nisu iz sela, a i nemoš ti dobro upoznat čovjeka u devet godina zajedničkog boravka u istoj sobi, statistički je nemoguće, zna to Filka, završila je ona ipak skoro te škole. Samo, đe su joj...

Uto s nebesa doleti Draženka u ratnoj spremi, crna pod crnim nebom.

„Đes ti bila?“ pita Filka. „Đesu Jula i Anka?“ Draženka joj, s mitraljezom u rukama, maše da ju prati i počne skakat uvis i udalj koda su ju Carl Lewis i Sergej Bubka u štafeti napravili. A kako i neće kad je na Plutonu 0,063 Zemljine gravitacije.

Sivilo svijeta pomiješano s crnim nebom i suncem koje je samo točkica u daljini, pa brda visoka okolo, iza ravnice umrljane tintom i korama dušikovog leda koje stalno šiše dok sublimiraju, budi u Filke osjećaj ko kad stigne pemzija i ona je odjurila čekat pred banku u četri i dvajst ujutro i opet nije prva u redu. Bit će daj to zato što nikad nije ošla ovak daleko iz sela a i ledeno je za popizdit, pa joj čmar panično radi, a sise joj se stisle ko dvi ušećerene smokve. Samo gleda kad će iz mraka iskočiti neka plutonska karakondžula i svu ju izpoubijat. Kad se u selu pojavi neka beštija, onda su babe na svom terenu, pa se znaju obračunat šnjom. Al ovo je neki drugi svijet, dalje i od Gundinaca, ko zna šta tud sve imade...

Doskoči Filka na ledeno tlo, kadli, eto ti pred njom se uzdigla neka montažna zgrada od zaleditog metala. Visoka bar deset metara, a dugačka da joj kraja ne vidiš u sumraku, a iz nje, kroz jedan jedini prozor smješten iznad visokih limenih vrata, neko svjetlo titra.

„Štaj to?“ pita Filka.

„To smo našle kad smo se izvukle iz broda“, odgovara druga ratnica. „Anka i Jula sostale tud, a ja sam se vratla potebe jel si bila unesvistita.“

„A đe su sad nji dvi?“

Draženka se osvrće po pustari. „A vald su ušle unutri.“

„A zašte mene ostavle da ležim na zemlji kad ste izišle iz broda? Šta me niste odma probudle? Mogla sam odapent dok ti dojdeš! Ovdje nema zraka!“

„Misle smo das već mrtva ko oni drugi. Došle smo do tebe, a ti nis dijala četrnaest minuta. Pa smo ošle spašavat gole živote.“

„Pa znaš da ja imadem apneju!“ žesti se ratnica Filka. „Ja ti udahnem četir puta kad spavam!“

„A oklen bi ja to znala? Pa ne spavam stebom u krevetu!“

„Šta je sad, praviš se das zaboravlja onu vatrenu noć prije sedam godina, a?“

„To“, drekne Draženka uzdignuta mitraljeza, „je bilo rezultat previše rakije i oniju španjolskih mušica što su mi se narojile ukući! Otom ne divanimo, jesmol se bile dogovorle?“

„Samo spominjem...“

„Spominj ti to svojoj materi na grobu!“ Pa opleti mitraljezom joj preko leđa. Ni ratnička odora ti ne garantira sigurnost od Draženkina pravedničkog gnjeva. Kad je hijerarhija opet uspostavljena, Draženka odsakakuće do zgrade, odškrine malo vrata i virne unutra. Gleda ona, gleda, a onda mahne Filki da ju prati, pa bez jebemti nestade u građevini. Razvukla Filka svoju mrežu na gotov i oprezno stupa prema vratima od onog valovitog lima. Eto jih na nekom tuđem svijetu, smrznite i nasukane, i nađu na ovako što. Ko zna što su Jula i Anka otkrile u toj zgradici... Ko ju je opće napravio? A još više – zašt...? A još višije – jel to legalizirano?

Otvara Filka polako škripava vrata i zastade ko koprivom ošinuta. U zgradi desetci stolova, sve jedan do drugoga, oko njih klupe na rasklapanje, a na klupama sto... ma što sto, bar dvisto ljudi sjedi. Jedni jedu, drugi piju, a hrane i pića na stolovima u izobilju. Za drugim se opet stolovima karta bela, šnapsl, remi, sedmice il klozeta, a za trećim se pjeva il oko stolova igra. Sa stropova vise fenjeri i veselo svjetlucaju, a svakih dvadeset metara stoji mali šporet na drva iz kojeg još veselije vatrica pucketa. I što je najzanimljivije, svi, al svi do jednog čovika nemaju ispod sedamdeset godina.

Čim su primjetli ratnice, diže se graja i buka i smijeh i podcikivanje, a neko dovikuje dobrodošlicu u stihu – *u zoru smo krenli mi ka moru, a o suton stigli mi na Pluton!*

„Ajte snami sist“, viče neko, a neko drugi dodaje: „Rakije popit, pečenke pojist!“

I odmah se zaredali dubokoumni, kontemplativno-mističistički stihovi ispunjeni teatrološkim postmodernističko-egzistencijalističkim bravurama, poput: *pun sam*

amper navato grgeča, da počastim goste si iz Beča! Ili oni tautološki: ej da mogu na te skakat kvantno, emitiro b' foton ja konstantno!

Filka pokušava Julu i Anku ugledat, al među hrpom mrdavih tjelesa teško je nazrijet nekog određenog. A nekoliko staraca ustalo i prišlo im, pa za ruke obje ratnice vataju i prema gozbama povlače. „Ajte ajte“, sve ih nutkaju, a hrana miriši čak i kroz masku. Nakon devet godina svakodnevnih konzerava paštete i mesnih narezaka, zaželi se čovik malo obične čorbe zafriguše. A ovdje je u izobilju ima!

„Ajd, sam ču malo“, Filka će, a želudac joj sve se smješka: „Da je u sviju ‘malo’ ko štoj u tebe, neb na svitu sirotinje bilo!“

Posjeli ih starci Plutonaši za stol, a pred njih jela svakojaka. Kruva iz krušne peći tu ima, kobajsce i divence kuvane i sušene, kulina i švargla i slanine lojnjače i šunjke i pača i čvaraka i žganaca i luka mladog i paradajza i još salenjaka i kvašnjara... ma, raj nebeski! Tovari Filka blago to u sebe ko kitopsina pod morem, al nije ona neodgovorna. Pazi ona da niko ne vidi ju pod maskom, pa samo malo ju zadigla kod usta. Pa žvače i srće i guta glasno i slasno glođe papke svinjske i gricka hrskavice na ušima, a onda s nožom obrađuje oko pečenih rebara, a izmed toga kašikom grabi dimstani krmeći mozak i pečene džigere na ulju i luku. *Da sad tu umrem, misli si, bilab ljuta samo zato što je još ostalo na stolu.*

I Draženka si je dala malo oduška, al nikad ona nije bila neki gladoš, pa samo kruv u mliko zašećerito umače i sve gleda oko sebe, tražeći neko objašnjenje svega ovoga, a najviše – tražeći druge. Al od Jule i Anke ni traga ni glasa. Pa će ona prvom susjedu, izboranom djedu od barem osamdeset godina, zgrbljenimm nad tanjurom čušpaja i kuvane jaretine: „Jel, de mi recte di su dvi divojke koje izgledaje ovak ko ja i moja prijateljca.“

„Ne znam“, škripi starac, „a jel znadeš ti đe je biber?“

Draženka mu doda, a čovjek odšarafi staklenku i sve istrese u jelo.

„Jel vam neće to bit preljuto?“

„Oće“, veli djed, „al Andrija je reko dać jedino bit siguran ak pojdem puno bibera.“

„Siguran? Odčeg?“

Djed ju pogleda. Oči mu sivkaste, u svakom bar četir mrene se nadmeću za bolje mjesto. „Odčeg... pa od zla! Ima ga tud.“

„Đe?“ zanima Draženku. Filku ne. Ona je zauzeta felaciranjem kosti od šunjke.

„Svud oko nas“, veli starac, ne dižući pogled s tanjura. „Andrija ti zna otom puno bolje.“

„Dobro, a đe su ratnice?“

Starac slegne ramenima. Jedno mu ostane ukočeno. „Ejebemti krušku petrovaču! Oped mi se geler pomako! Ne znam ja ništa o nikakim ratnicama! Nisam nikog vidijo daj ušo prije vas dvi. Ajd me ostav da u miru pojidem ovo andrmelje.“

I dida više nije bio dostupan za konverzaciju. Gleda ga Draženka, malo se čudi, malo joj jeza na čelu probija. Djed grabi čušpajz koda mu je zadnji, nagnuo se nad tanjur i zagrljio ga objema rukama. Luđak, reko bi čovjek na prvu, al proživjela je i doživjela Draženka previše toga da bi samo tako prihvatile ono najočitije. A posebno kad se nalaziš na zadnjem planetu u Sunčevom sustavu.

Filka je i dalje, vidi ona, zaluđena jedačenjem, pa se Draženka okrene susjedi od prekoputa sebe. To neka žena – ne bi reko čovjek da ima više od pedeset godina – sva vesela, žute kose sa Tajči uvojkom na čelu, zagrlila susjeda do sebe, pa oboje uglas pjevaju Moj Ivane od one strojnice. Zovne ju Draženka, a žena sva prpošna i vrckava nagne se nad tanjur umočivši sisu u ostatke kuvanog mesa i paradajz sosa. Al ne haje.

„Jes ti vidla dvi žemske ovake ko mi das ušle ovdj?“

Žena ne skida osmijeha s lica. „Jok. Al ja ti nisam dugo tud. Pogleđi gore, vjerovatno istovaraju robu.“

„Kaku robu?“

„Pa jelo i piće i drva i odjeću i sve ostalo za nas tu. Jel nisi ti šnjima? Mislim, nosiš tu čudnu opravu.“

„Jesam jesam!“ brže-bolje će Draženka. „Samo sam se malo izgubla. Kak se dojde... gore?“

Žena pokazuje negdje iza Draženke, a prsti joj puni prstenja s licitara, a nokti nalakirati u urinski žuto. „Imaš svaki dvajst metera lojtare za popet se.“

I stvarno. Tek sad vidi Draženka limene ljestve periodično pometane uza zidove. Al zašto bi Jula i Anka bile gore?

„A đe mogu najt vašeg glavnog?“

„Kojeg glavnog?“

„Pa... Andriju.“

Žena se glasno nasmije, pa šapče svom zagrljenom susjedu nešto. A ovaj trgne rakijicu i alkoholno ju poljubi u obraz.

„Nemamo mi tud glavnog. A pogotov ne Andriju! Jes ti stvarno s onima šta nam

nose stvari?“

Sad se žena više ne smije. A ni susjed njen. Oči mu krvave, a desna mu se strana usta ovjesila. I koda mu se neki dugački crv između usana izvlači i bijesno se vrti oko sebe. A ni plavuša do njega odjednom više nije lijepa i zgodna. Oči su joj se zatvorile jer su joj se neke krastave naborane kože preko njih prevukle, a u kosi joj se muhe legu – eno tisuće njihovih jaja i neka sluz što kapa po stolu...

Baca se Draženka brzo na noge, pa povlači Filku sa sobom. „Ajmo, moramo ići.“

„Čekaj dok pojdem...“

„Ma nema čekanja, odma idemo!“

„Al, kuvane kokošje nogice...“

„Jebla te kokoš! Odma das došla!“ Ipak, svojski se Draženka mora potruditi da izvuče Filku od stola. Ova još zadnjim snagama grabi grumen ovčjeg sira i oveći komad svinjskog flama, pa još malo kisele paprike i za kraj srkne krumpir čorbe iz zdjele.

„Pa šta ti je koji vrag?“ žesti se Filka dok ju Draženka provlači između stolova i starčadi zabavljenih raznoraznim rivotama. „Ne more čovik ni pojist ko čovik!“

„Ti ne jedeš ko čovik, ti jedeš ko čovječanstvo!“

„Nije istina“, protivi se Filka, pa joj pogled pade na stvari u rukama. Diskretno ih baci iza sebe (osim flama kojeg ugura u futrolu u kojoj drži i mrežu). „Morla sam degustirat...“

„Daj prestan! Ovdje nešt ne valja.“

„A štas probala? Men je sve dobro...“

„Ma ne divanim o jilu!“ Pa mitraljezom *gru!* preko maske. Sreća Filkina, pa je maska titanska i samo vibracije osjeti. „Ovi ljudi i ovo sve. Jel ti nij čudno kak se svi zabavljaje i sam se objedaje i oblokavaje koda su na karminama?“

„A šta će drugo ovdi radit?“ pita Filka i masno uzdriguje. „Vani je preladno za bit...“

Draženka joj pljesne šamarčinu. „Ti oko jila ko muško oko prostitutke! Ja ti kažem da ovi ljudi nisu... pogleđ iju!“

Filka se osvrće – vidi mnoštvo veselih lica, rumenih od pića, znojnih od igre i mnogo mnogo delicija na stolovima.

Draženka se osvrće – vidi mnoštvo gubavih tijela, zelenkastih i sivih, s obješenom

kožom i ucrvanih i mnogo mnogo truleži na stolovima.

Filka slegne ramenima. „Ne znam, men to sve normalno izgleđe.“

„Dolaz vamo!“ pjesni se Draženka i provlači drugu između raskalašenih (*trulih*) tijela. „Ne znamo đe su Jula i Anka, ne znamo šta se ovdje zbiva. I moramo pronaći Andriju!“

Filka bi najrađe bacila mrežu na stol i povukla s njega koliko god može stat u nju. Al, osjećaj dužnosti ju ipak vraća u stvarnost.

„Ko je Andrija?“ pita.

„Ja“, stiže odgovor.

Obje se ratnice okrenu, kadli ustade s klupe oronuli starčić, na prvi pogled Julin vršnjak, žgoljav ko kost, žut ko kukuruz, a kosa mu siva u čupama niz ramena se spušta. Ima tu i nešta brade i brkova, al sve je to paperjasto i prozirno. Zato su starci sitne tamne oči budne i vrlo pronicljive. „Ajte za mnom“, veli im, pa krene pred njima podupirući se štapom čiji ornamenti vrište da je štap kupit u Međugorju.

Prolazi trojka tako između dva reda stolova, prolazi dvajst minuta, pa pol sata pa i više i sve tako dok ne stignu do drugog kraja zgrade, a tamo još jedna visoka vrata od valovitog lima. Andrija ih odškrine – a unutra studen plutonska odmah nagrtat stala – pa izvede ratnice van.

Stoje tako njih troje na plutonskom otrovnom zraku, kadli Filki sine.

„Kak ti moreš disat tud?“

„Jednostavno“, veli Andrija. „Ja ne dišem. Ko ni ljudi unutri.“

„Zašt?“

„Jel ne trebamo. Mi smo svi... najbljiže šta mog reć je, polumrtvi.“

Istog trena obje ratnice se bacaju u obrambene stavove s oružjima spremnim za upotrebu. Andrija brže-bolje ruke uvise. „Neć vam ja ništ! Niko od nas vam neće ništ! Nismo mi opasni za vas.“

„Kak to misliš – niste vi opasni?“ pita Draženka sumnjičavo. Studen se skuplja na mitraljezu joj i sve se boji da se meci u njem nebi zaledili. „A ko onda je? Oni u čijem smo svemirskom brodu bili?“

„Ne, ne. Oni nam nose hranu i piće. Opasnost“, Andrija će iskolačenih očica, „dolazi ondle.“

Ratnice gledaju za njegovom drhtavom rukom. Daleko iza zgrade ravnice se crne

pružaju, a još dalje od njih brda ih šiljata omeđuju. Ovako odoka, reko bi čovjek, ima do njih bar pedeset kilometara. I zato je ono što ratnice vide tamo još jezivije.

Jer, iza brdâ kreću se deset puta veće i mračnije stvari, pune nekih vijugavih izraslina s kojima lome najviše vrhove planina pod sobom. Teško je prepoznat o čemu se tu radi, jer odavde sve to izgleda ko neka velika lutkarska predstava sa sjenama, al šta god bile te stvari, jao onom ko im na put stane...

Gledaju babe u to zlo, a zlo im uzvraća pogled.

NASTAVĆE SE...

Moreno Matković: "Summon" (gore) i "Journey" (dolje)
dark-indigo.deviantart.com

TAMNE SU BILE, I ČUDNE IZNUTRA

Vaughan Stanger

Prijevod: Igor Rendić

Da nije bilo štrebera koji su uskrsli Veliki Hadronski Sudarivač ne bih sad stavljala cvijeće na grob moje najbolje prijateljice. Marcie je po prvi put poslušala moj savjet. Radije bih da nije.

Marcieino putovanje u zagrobní život počelo je kada se nagnula preko mojeg stola i pogledala me onako kako obično gleda tipove čija izvedba baš ne zadovoljava.

“Što si napravila?”

“Prijavila se za internet dejting!”

“Zašto, Jen?”

“Jer mi je trideset i pet.”

Marcie je zakolutala očima. “Samo si u lošoj fazi. Svima dođe tako.”

Osim Marcie, naravno. Ona nikad nije morala tražiti muškarce. Velike sise i kosa kao Beyonce čine čuda dok ja pak izgledam jedva pristojno pod dobrom rasvjetom. Priznajem da sam označila *Privlačan* na formularu, ali tko ne bi?

“Okej,” uzdahnula je Marcie. “Da vidimo.”

Uključila sam laptop. Marcie se kikotala čitajući sajtov blurb.

“Fundamentals.com : vaš portal u multiverzum ljubavi. Moš’ mislit!”

Proskrolala sam kroz svoj profil, označila one dijelove koje mi je bilo teško napisati. Marcie mi je dala znak da krenem dalje.

“Pusti sad to. Kakav je tvoj idealan muškarac?”

Pokazala sam joj.

“Vidim da si označila *Taman*.”

“Pa?”

“Samo kažem.” Izraz njena lica podsjetio me na pustolovinu s Ahmedom.

“Također sam odabrala *Privlačan* i *Solventan*.”

“A dobit ćes *Debeo* i *Škrtac*.” Marcie je zavrtjela glavom pa mi namignula. “Samo naprijed, mala!”

“I, što se dogodilo?”

Bilo mi je jasno da je Marcie uzbudjena pošto nije spomenula Botox iako sam se mrštila.

“Pa, pojavila sam se u All Bar One noseći -”

“Znam što si nosila!”

Pocrvenjela sam ali ništa nisam rekla.

“Kako je izgledao?”

“Teško je reći.”

Marcie je zastenjala. “Odabrala si nekog s fotkom, da?”

Zavrtjela sam glavom. “Ne, ali...”

“Zar te ničem nisam naučila?”

Baš suprotno ali nisam to kanila reći. Uzdahnula sam i nastavila s pričom.

“Bilo je hrpa muškaraca ali nijedan sam. Pa sam sjedila u kutu i čekala. Nakon pola sata, spremala sam se otići kad... najbolji opis bio bi da sam osjetila prisutnost. Nisam ga baš vidjela ili čula što kaže; ali znala sam da je netko pored mene. Ali vjeruj mi, osjećaš se glupom pričajući s zrakom pa sam se vrlo brzo ispričala i otišla.”

“Bravo.”

“Ali dok sam hodala prema autobusnoj, osjetila sam da me netko drži za ruku. A kad sam napokon legla u krevet, pa...”

“O bože, skontala si nekog!” Marcie mi je bacila pet prije nego je pitala neizbjježno: “I, jel’ valja?”

“Pa, vrlo sam ugodno protrnula.”

Bilo mi je jasno da Marcie nije baš uvjerenja. A i tko bi ju krivio? Ali znala sam da sam spavala s muškarcem iako ga nisam niti u jednom trenutku vidjela.

Pijuckala sam Chardonnay u tišini dok sam čekala Marcieinu presudu. Napokon ju je donijela.

“Kladim se da ni nije bio taman, kamoli još visok i zgodan.”

Nije mogla biti više u krivu.

Slijedeći su dan pukle vijesti o našim egzotičnim prijateljima.

Prema macanu s Sky News Veliki Harinški Sparivač (ponos CERN-a, preimenovan od strane Marcie) nije stvorio crnu rupu kao što su neki predvidjeli već prolaz k nečemu. Samo par dana kasnije štreber s MIT-a objavio je da je napravio delineator tamne tvari. Nakon što je prijenosni model došao u trgovine, postalo mi je lakše vidjeti tipove na spoju. Srećom sam uvijek više voljela tihe.

Bila sam na spoju s četvrtim tamnim tipom kada se Marcie odlučila pridružiti veselju. Najbolja me prijateljica pitala za savjet oko tipova - svaki dan nešto novo!

“Okej, napravit ćemo ti profil,” rekla sam. “I ne, ne možeš staviti gole slike.”

Marcie mi je isplazila jezik pa pooknačavala razne opcije tako vješto da sam se zapitala da li stvarno nema nikakva iskustva s ovim, kako je tvrdila.

“Vidim da nisi odabrala *Taman*,” rekla sam.

Marcie se nacerila kao zmija koja hipnotizira miša.

“Tražim nešto jače od ‘ugodno sam protrnula’!”

Nakon što mi se nije javila tri dana, pozlilo mi je od brige. Poslala sam Marcie vulgaran opis zadnjeg spoja ali nije trznula. Ili joj je bilo toliko dobro da je bila bez teksta – i to bi bio prvi put – ili ju je razvratnost napokon uvalila u nevolju.

Dok sam se vozila niz Marcieinu ulicu pored mene su projurili vatrogasci i hitna. Stotinjak metara od njene kuće policajac mi je mahnuo da stanem. Nije se trebao truditi. Samo jedan pogled na hrpu spaljenog krša koji je nekoć bio Marcieina zgrada bio mi je dovoljan.

Zadnje što znam je da je broj mrtvih već 50. Naravno, Fundamentals.com je povukao opciju *Energetičan*. Čini se da su neki dečki ipak preopasni za spoj, naročito oni od antimaterije. Štreberi kažu da zaštitna polja trebaju još napredovati.

Kad se prašina slegne, nastaviti će s spojevima. Marcie bi to htjela. Užasno mi nedostaje ali dobro je se sjećam. Recite što hoćete o mojoj najboljoj frendici ali definitivno je otišla uz prasak.

Kristina Bilota: "Portrait"
www.kristinatoxicpanda.com

VRANE KOJE JEDU RUKE

Mario Lovreković

„Ne galami!“ – urlala je Ema.

„Pa kako da ne galamim kada govorиш gluposti?!“ – uzvratio je Ramon.

„Glupost leži isključivo u tvojim malim mudima, Ramon! Priča je svršena i ja želim tamo dočekati Novu godinu s vama!“ – Ema nije niti predahnula a galama se nastavila.

„U redu, ti baš tamo želiš otići?“ – upleo se Diego.

„Da. Baš tamo želim otići.“ – Ema je završila s razgovorom.

Troje šesnaestogodišnjaka sjedilo je ispred školskog igrališta i raspravljalio kako dočekati Novu godinu. Da je bilo tko sjedio pored njih gadno bi se nasmijao. Ideje su prštale svakako, mada trojac nikako nije uspjevao zaključiti dobru ideju, pa čak niti na samo Silvestrovo. Opet, spomenuli su ponešto: odlazak na Mars, Saturn, Uran, virenje kroz zamagljene prozore Ivone Semati (lokalne prostitutke koja nikada nije skrivala čime se bavi), puštanje pasa iz obližnje štenare, pa ponovno virenje kroz zamagljene prozore spomenute dame (upornost muškog dijela trojca), i tako dalje. Rasprava njih troje trajala je barem tri i pol sata. Svatko je objašnjavao svoje. Ramon je čuo za tulum pored rijeke Viline, Diego je dobio dozvolu od starije sestre za ulazak u zabranjeni klub Gortal. Međutim Ema se nije slagala s ničime od navedenog.

Ona je željela otići na jedno nesvakidašnje mjesto, imanje koje je na zlu glasu. Htjela je ponoć dočekati u dvorištu kuće Lostovih.

„E nećeš tamo ići! Što je tebi? Znaš priče o toj kući, nema šanse da tamo idemo!!“

„Ramon, ne seri. Ako nemaš hrabrosti, pa jednostavno reci. Ti bi išao do rijeke jer je tamo Sara koja tebe nikada nije niti pogledala u oči! Hajdemo, karte na stol. Reci, je l' te ikada pogledala u oči?“

„Nije.“

„I zašto bi se ti sada išao tamo ponižavati i to baš za jebenu Novu godinu?“

„Pa ne bi se išao ponižavati! Možda bi ona popila koju, pa bismo malo razgovarali, a onda bi možda nešto moglo i biti.“

„Čekaj, ti nju misliš loviti dok je pod *parom*? Ti si idiot! To ti ja kažem. Da joj je stalo do tebe, IKADA, ti bi već s njom imao plan za proslavu Nove godine, a ne bi se tu sa mnom beskonačno raspravljalio.“

Diego ih je samo promatrao. Slušao je kako si međusobno prigovaraju, a znao je kako je Emi zapravo stalo do Ramona. Problem je bio u tome što Ema nikada nije imala hrabrosti napraviti prvi korak, a licemjerno je bilo to što ga je optuživala za slabost prema Sari. Diegu je bilo potpuno svejedno gdje će dočekati tu naveliko razglašenu ponoć, jer jedina želja mu je bila da ne bude pored roditelja. Dvoje agresivnih alkoholičara pokušavao je zaobići koliko je god bilo moguće, sve do svoje punoljetnosti, a zatim otići što dalje od svoje usrane obitelji.

„Pa dobro, ti onda odi tamo do Sare, a ja ću otići do kuće Lostovih. Jebe mi se i za tebe i za sve! Ako je ona tebi važnija...., – tu je Ema zastala.

Ramon je naglo ustao i otisao. Zamahnuo je dugom crnom kosom poput nekakve prgave nadurene djevojčice. Diego je još malo razmišljao o prijedlozima slušajući kako Ema uzrujano jeca, a zatim je i on otisao. Odlučio je prihvati poziv starije sestre, bolje odlazak u Gortal nego promatranje pijanih roditelja.

Dok je odlazio, osjetljiv, kakav i jest po prirodi, požalio je Emu i htio joj je reći kako bi mogla poći s njim, međutim ipak se nije oglasio. Nije osjećao da bi trebalo. Moguće zbog njene grubosti (koju je pružala isključivo zbog nemoći da zadrži Ramona pored sebe).

Moguće, jer tada nije znao da će uskoro plakati zbog nje...

Sumrak je davio dan, doslovno mu je čupao vrat i rastezao mu vratne žile. Čekao je svoj potpuni ulazak u carstvo mračnjaka. Bio je snažan, jer je znao da mu u pomoći stižu majka tama i otac mrak. Noć je nastupila snažnije no ikada.

Svijet nikada nije bio mračniji, mjesecева svjetlost se nikada nije toliko trudila skriti kao te noći. Nešto nije bilo u redu sa zvjezdama, nekome je bilo suđeno umrijeti. Ema je odlučila poslušati sebe. Svoj prkos,jad i ljutnju. Kuća Lostovih bila je njezino odredište. Uzela je nekoliko bijelih svijeća, bocu crvenog vina, maleni nož i šibice. Hrabrosti joj nije manjkalo, doista, jer kuća Lostovih nikako nije bilo mjesto na kojem bi netko htio boraviti, pogotovo bez zaštite sunčevih zraka.

Ema je znala cijelu priču, znala je kako su navodno kuća i imanje opsjednuti mrtvim vranama, pticama koje su nekadašnji vlasnici držali u velikom žičanom kavezu. Zašto su to činili, zbog čega – tajna je otisla u grob zajedno s njihovim truplima. Jedino što se doznalo je da su Lostovi mučili ptice gađajući ih kamenjem, polijevajući ih kipućom vodom, čupajući im krila i trgajući im kljunove. Kada se Lostovi više nisu pojavljivali u gradu, vlasti su otisle do njihovog imanja provjeriti što je s njima. Pronašli su ih mrtve s pojedenim rukama, ogladanima do kosti. Očito su ih ptice kaznile. Kavez je i dalje bio zaključan, ali prazan. Vrane nisu bile unutra. Jedino su ostali dijelovi izmučenih ptica: kljunovi, rastopljeno meso, osakaćena krila

i par očiju.

Ema je koračala prema imanju ne osvrćući se na upozorenja oko sebe. Moguće da ih nije niti znala pročitati, međutim drveće joj je pružalo granje kako prepreku, kameniti put se pomicao prema gore, kao da ju želi usporiti, lišće je zavijalo za njom, paprat se svijala kao da je u dubokoj boli. Ema se i dalje kretala, suznih očiju i vještičje snage.

Imanje Lostovih prostrlo se pred njom i prije nego je mislila da hoće. Možda joj se samo mjesto približilo kako bi se što prije susreli. Nevjerojatnost uvijek skriva čuda u sebi.

Tama se prolijevala u potpunosti, stoga je Ema posegnula za šibicama te upalila jednu od svijeća. Vjetra nije bilo, stoga je plamen bio statican. Približila se kući, a zatim se počela osvrtati oko sebe. Tražila je kavez. Isprva ga nije uspjela locirati, ali već nakon nekoliko minuta jest. Nalazio se s lijeve strane na nekih dvadeset metara udaljenosti. Prišla mu je poput lake žrtve kaosa, te se glasno nasmijala.

„Znači istina je!“ – povikala je, a smijeh je nastavio parati podmuklu tišinu. Kao da je osjetila olakšanje time što si je dokazala hrabrost, kao da se naglo probudila i osvijestila. Htjela je Ramona pored sebe, da mu stisne šamar a zatim i ruku, jer bio bi pored nje, a ona bi bila sretna jer ga voli i ne bi se stidjela to pokazati.

Čudne misli zaposjele su joj um. Na trenutke se činilo kao da vidi vrane u kavezu, kako žive hodaju, a onda najednom ugleda Ramona kako, joj maše i pozdravlja ju. Govori joj da se čuva zla i da će se jednom zasigurno susresti, a onda opet vidi vrane koje grakću i lutaju među žicama kaveza. Plaću u zajedničkoj tuzi i patnji.

Ema je najednom izgubila osjećaj za mjesto i vrijeme, kao da je nečime bila začarana. Sjela je i počela nokte zabadati duboko u tlo. Razmišljala je o tami i njenoj ljepoti. Poželjela je pronaći se u crnini, poput udovice koja jadikuje za životom kojega je imala s voljenim, kojega više nema. Gledala je u tlo, crnu zemlju pod sobom, tražila je grob voljenoga, ali ga nije uspijevala pronaći. Svijeća je sve više plamnjela, fitilj kao da nije mogao izgorjeti do kraja, a onda je ugledala sjenu. Ptičju sjenu. Ustala je.

Vrana je bila pored nje i skakutala je na jednoj nozi. Drugu nije imala. Kljucnula je Eminu cipelu, pa raširila krila i stresla se. Zatim je progovorila.

„Ponoć se bliži. Samo nas nekoliko minuta dijeli od još jedne ružne i strašne godine. Koje su tvoje želje Ema?“

„Ti... ti govorиш?“

„Da, govorim. Mogu govoriti. Sada mogu sve.“

„Pa kako je to moguće?“

„Ne znam. Nije niti važno, zapravo. Čuj, ponoć je! Nova godina zla počinje! To ipak nešto govori.“

„Što to govori?“

„Da sve počinje ispočetka.“

„Što to, ne razumijem te?“

„To znači da ćemo ponovno proživjeti sve što smo i ovih godina. Meni će odsjeći nogu, drugima će raditi i gore stvari. I tako će vječno biti. Ipak, na kraju ćemo uživati jedući im ruke.“

„Govoriš o Lostovima?“

„Da, govorim o njima.“

„Pa zar oni nisu mrtvi?“

„Nisu draga djevojko. Nitko nije mrtav. Samo pogledaj iza sebe.“

Maria Lost držala je sjekiru, a Daron Lost posudu punu kipuće vode. Emino tijelo više nije moglo činiti kretnje. Samo su joj oči ostale budne i uplašene. Posljednji put je pomislila na život, na Ramona, na sebe, postalo joj je jasno što će se iduće dogoditi.

A zatim joj se vrana ponovno obratila.

„Kada te ubiju, ja ću ti pojesti ruke, ne brini.“

Kristina Bilota: "Beginning of a great adventure" (gore) i "Kargath" (dolje)
www.kristinatoxicpanda.com

JA, NITKO

Tanja Radman

Ja sam Jakov. Daridije. LS14.

Mnogo sam toga bio, a malo toga ostao. Kada si čovjek mojih godina (pa, uglavnom čovjek), teško je ići ukorak sa svijetom koji se okreće oko svoje osi brže nego ikada. Moj je život preostala hrpa mutnih slika i nedovršenih misli koje ispare prije nego što se uopće formiraju, većinom zbog plinova koji ispunjavaju manjinu koju smo nekada zvali zrakom. Ne sjećam se stvari kojih se ne želim sjećati i ponovno proživljavam stvari kojih se zaželim, samo tako, živim dobro kada to zaželim... ali današnje vrijeme, sve je samo ne dobro. Bilo je dobro u vrijeme kada sam se zvao Jakov, bilo je podnošljivo u vrijeme kada sam se zvao Daridije. Bilo je. Sada me institucije zovu LS14, unuci nenú, a supruga Sara *dragí ili klipane*, ovisno kakav nam je dan, a kada bih sam sebe mogao nazvati nečime, rekao bih da sam... nitko. Jakov je bio neumoran dječarac plesnog koraka koji je viškom energije izluđivao roditelje i, kasnije, veliki zaljubljenik u bibliotekarstvo koji je naučio svoju živost puštati s lanca u prikladnim trenucima. Daridije bješe među "sretnim" prototipima, kako su nas zvali u medijima (sada aeralnim, napadnjim nego ikada prije, lebdeći posvuda iznad naših glava), koji su mijenjali svoju ljudskost za čelik i žice, a LS14 je postao pusta sjena tog dječarca i muškarca, ponekad tek treperava projekcija prošlosti koja se teško uključivala. Kada se pogledam u ogledalo, sve što vidim jest zakrpana ljuštura koja se odavno trebala raspasti da su joj to dozvolili. Gdje je nestalo vrijeme kada nam je bilo dopušteno vratiti se u pepeo iz kojeg smo nastali? Tko bi razumio strojeve. Moji se dani sastoje od, više, druženja s obitelji i, manje, dugih šetnji holografskim pregledima. Dakle, da se razumijemo, to su prilično lijene šetnje jer hodam po hipertraci dok se oko mene vrte pomno odabrani trenuci iz moje vlastite glave, ali barem se krećem. Mogu se vratiti u svoje djetinjstvo i ponovno ubirati susjedove jabuke dok nije kod kuće, jasno osjećajući njihove jesenje mirise, a mogu i posjećivati sve trenutke fakultetskih dana koje sam propustio dok sam trčao iz jedne učionice u drugu. Zapravo, mogu ići gdje želim, raditi što želim i ponašati se kako god želim, ali samo određeno vrijeme. Holografske projekcije izazivaju tešku ovisnost (zahvaljujući preostalim ljudskim komponentama u mozgu koje su izuzetno slabe ako se usporede s novitetima) u što smo se svi uvjerili kada smo bili upoznati s njima prije nekoliko desetljeća. Time su projekcije regulirane na 120 minuta tjedno, ni trenutka više. Jednom sam, nažalost, prekršio to pravilo pod općinjenošću jednog mlađenackog trenutka pa sam pretrpio veliku kaznu - bojao sam se vratiti projekcijama dobrih 7 godina.

Ja, nitko važan, rođen sam u vremenu kada su stvari bile bolno jednostavne. Ta

ipak, 540 godina zakomplcira mnogo toga. Prvih 90 godina mog života prošlo je, kako smo tada voljeli govoriti, u treptaju oka. Bio sam poprilično normalan, iskreno. Živ dječačić pun energije koji se preko ušiju zaljubio u knjige i pisanu riječ, mladić koji je bibliotekarstvo smatrao svojim životnim pozivom, skroman muškarac, dobar suprug, strpljiv otac. Volio sam svoj posao preko tjedna, a obitelj vikendima kada smo se družili bez prekidanja i kada sam, po izbivanju djece, pomagao potrebitima u obližnjem skloništu. Iz tog se doba više od toga ni ne sjećam. Zato projekcije, te varljive i lukave tvorevine koje su iz moje podsvijesti izvlačile svijet koji je prošao mimo onog kojeg sam živio; mogao sam ponovno proživjeti sve što sam u to vrijeme propustio, temeljito ili tek ovlaš, bilo je jednako velik užitak. Jakov je bio vrlo lijep život. Ono čega se sjećam vrlo jasno u to vrijeme bila je tehnologija. Kroz moje se djetinjstvo kretala vrlo tiho i nemetljivo poput zmije otrovnice koja ostavlja tek dubok trag u zemlji kao znak svog postojanja; ugriza tek kada je uznemirena. U jednom je trenutku jednostavno napala i ispustila svoj otrov, a svijet je nastavio svojim tokom kao da mu u žilama nije počelo kolati nešto neprirodno, neopterećen mišlju da je uznemirio i probudio zlo. Tehnologija je rasla zastrašujuće brzo. Tek sam počeo brijati lice kada su se pojavili mobiteli. Po završetku mog školovanja, već su bili pametni, a kada sam dobio drugo dijete, oko kaosa s obiteljskim životom pomagalo je pametno pokućstvo. Hladnjak, pećnica i štednjak postali su jedan element (samim time, svaka kuhinja je postala znatno manja i uža, sada kad je tehnologija zahtijevala da što manji predmet obavlja što više zadataka) koji je stvarao bogovsku hranu ni od čega, ukusnu i punu nutrijenata kao da uopće nije umjetna. Po zapovjedi, prostorije su se same čistile. Aparati bi odbrojavali unatrag dajući nam dovoljno vremena da se smjestimo na osunčanu terasu s djecom pod nogama. Dok bi mi razgovarali o planovima za nadolazeći dan ili se smijali dječjoj nepodopštini pred našim očima, kuća bi brujal, zujala, vibrirala i sama se sređivala. Ta je mogućnost odmah po dolasku oduševila moju suprugu koja se, kao i ja, radije valjala s djecom u dvorištu nego što je ribala masnoću s površina ili prala prozore. Ipak, čak i to igranje s djecom za mene imalo je svoju granicu, ne zbog garda odrasle osobe koja si to ne bi smjela dopuštati već zbog *preslika*. Na samu pomisao, svih mi mojih života, ježi mi se koža i postaje bolna na dodir. Nikada se nisam navikao na bljedolike, robotske klonove svoje djece koja su služila kao njihovi pouzdani pratitelji, mentori koji su učenje obavljali na njima razumljivom nivou i, napisljetu, najbolji prijatelji. Moja su ih djeca obožavala, smatrala su ih braćom, ali ja se nikada nisam osjećao ugodno u blizini preslika, čak ni jedno kasno poslijepodne kada su me spasili od sigurne smrti gušenjem u vlastitom dvorištu. Moja smo žena i ja, kao ostatak puka, odlazili na svoje poslove putem zvrka, uske tube visoko u zraku koja je, svojim poluprozirnim dizajnom, mekim sjedalima i munjevitom transportacijom, potpuno zamijenila sva prijevozna sredstva. Sva ta, kao i mnoga druga čuda, događala su se kriomice

i nenasrtljivo pa se činilo sasvim razumljivo da nakon jednostavnih holograma koji su, isprva, zamijenili televizore i telefonske pozive, nastupe androidi koji su mogli nalikovati bilo kome na svijetu i obavljati sve zamislive funkcije. Sram me kao muškarca reći, doista sve funkcije. Nisam tu pokleknuo, moj je razum ipak ostao nedirnut kroz vrijeme koje se borilo sa suludim promjenama, uostalom, volio sam Saru više od života, ali mnogi jesu pokleknuli i to je postala normalna stavka koje se srame svi koji još uživaju taj luksuz da razmišljaju svojom glavom. Nemoguće je postalo moguće, granice su se brisale, život je postao nadživot.

Moj prvi veći zdravstveni problem, sada možemo reći tehnološki, dogodio se u mojoj sedamdeset i sedmoj godini, kada sam još bio Jakov. Naš prvi unuk, ponos čitave obitelji i najmlađi emeritus u novije vrijeme, preuzeo je pod svoje vodstvo najveću bolnicu autogenih transplantacija. Bilo mi je to najmrže mjesto na čitavoj planeti, srž svih mojih ogorčenih misli koja se nalazila upravo u tim hodnicima, ali to nije pokolebalo Castena u namjeri da me smjesti upravo tamo. Zahvaljujući zadnjem napadaju zbog kojeg sam iskašljao pozamašnu količinu krv i natjerao Saru u očajan plać jer nisam mogao udahnuti, Casten me strpao upravo u tu bezočnu instituciju i u kratkome roku, prekratkom ako se mene pita, omogućio mi nova novcata pluća ravno iz kovačnice. Naravno, protivio sam se rukama, nogama, mišlju, riječju, djelom i propustom jer proživio sam svoj život i mirno čekao Smrt poniznošću svakog ljudskog bića, ali Caston je odrješito odmahivao glavom i jednostavno ponavljaо: "Vremena su drugačija, nenú. Još malo pa ćemo živjeti zauvijek."

Pomisao da Smrt bezuspješno kuca na vrata koja joj se nikada ne otvaraju u meni je izazivala nelagodan osjećaj, pomalo nejasan s obzirom da je većina ljudi zazirala od njene prve i zadnje posjete, ali bio je to ciklus života, stariji od samog svijeta, poštovan bez pogovora vjekovima da bi sada bio poremećen i okaljan tako da su Njene skute sve kasnije bivale viđane, samo da bi u jednome trenu njena prisutnost potpuno nestala s ovoga svijeta. Kako suluda, suluda vremena. Nisam želio živjeti zauvijek. Sara je to znala, moja su djeca to znala, unuci također, zapravo, svi koji su ikad ušli u dublje konverzacije sa mnom imali su se prilike uvjeriti upravo u takva i slična svjedočanstva, ali nailazio sam na nerazumijevanje, nevjericu, neznanje. Tako sam se i prestao boriti protiv svih dok su se na samu pomisao besmrtnosti moja pluća pušila i žarila, a umjetne stanice se vrpcoljile i oponašale ljudski ritam. Besmrtnost *nije prirodna*. Svijet se gotovo neprimjetno omatao čeličnim plaštom pod mutnim očima zaluđene mase koja je htjela biti dio višeg cilja, kakav god on bio (meni je to uvijek bila misterija), a meni su nedostajala njegova zelena odijela, sunčeva milovanja i godišnja doba. Kroz moje živote kuće su postajale stanovi, stanovi neboderi i zemljoderi koji su stali nicati u isto vrijeme kada oceaneri i aerodroni, domovi u bespućima oceana ili u nezamislivim visinama. Ništa više nije

izgledalo kao nekada, ni svijet oko nas, ni mi oko njega.

Druga operacija koja je pogodila našu obitelj bila je Sarina. Zvrk je glasio kao najsigurnije i najbrže vozilo u povijesti čovječanstva, barem do tog ponedjeljka ujutro kada su se putnici smjestili u njegovu unutrašnjost, zadovoljni provedenim vikendom, samo da bi koji trenutak kasnije bivala izvučena samo šaćica preživjelih. *Manja malfunkcija*. Tako su nazvali zvrkov krah kada je dosegao maksimalnu brzinu u zavoju koji to nije zahtijevao niti mogao podnijeti. Tako smo mogli opisivati uzrok Sarine tragične pogibije. Na svu sreću, ostala je paralizirana od struka na niže, a kažem na sreću jer se tada teške ozljede glave nisu mogle popraviti. *Tada* nisu. Sara je također završila u Castonovojoj bolnici koja joj je isporučila, ravno iz kovačnice, nove kukove i noge, takve da je u svojim poznim godinama trčala mladenačkim poletom dok su joj umjetne noge napadno odudarale od stoljetnog lica. Taj je ponedjeljak bio moj slobodan dan, ta noć samo jedna od mnogih besanih koje su prošle ispunjene mojim tjeskobnim mislima. Išao sam sporije od svih oko sebe, bio je to moj nijemi otpor koji je nastao nakon što sam izgubio svoj glas u hrpi molečivih uputa i pogleda moje obitelji; nisam imao šanse. Hramao sam, šepuckao, namjerno zastajkivao kad god sam imao prilike, ali nikad nitko nije pobijedio svijet, pa tako ni ja, ali našao sam sitno zadovoljstvo u kočenju samog sebe na brzoj traci zvanoj život. Barem nešto od ovog jadnog življena.

Naša je kćer Omnea u šezdeset i osmoj godini zamijenila desnu ruku i desnu stranu lica zbog srčanog udara (koji je, usput budi rečeno, bio predzadnji zabilježeni napad na svijetu, potpuno su ga istrijebili kao i razne druge bolesti), a sin Khun prste obje ruke. On je bio umjetnik i prvi u našoj obitelji koji se poveo za modernim trendom dobrovoljne zamjene tijela artificijelnim. Tada su svi šetali svijetom s barem jednim čeličnim centimetrom na sebi ili upola mlađim licem koje je zapravo bilo stoljetno. Činilo se kao da nitko i ništa nije odbijalo biti dio tog novog, čudnog vremena koje nas je uhvatilo prebrzo. Opirao sam se koliko sam mogao, ali pod pritiskom voljene mi obitelji, poveo sam se za njihovim malim, ali sve većim modifikacijama. Ubrzo nakon tzv. druge punoljetnosti, točnije nakon sto pedesetog rođendana, pojačao sam svoje noge i kukove titanskim injekcijama (blaža alternativa od potpune zamjene robotskim dijelovima, još uvijek sam se teško mirio sa svim promjenama), ponovno pomladio kožu za čitavo stoljeće i dao uključiti centar za kreativnost u mozgu. Khun me uspio nagovoriti da mu se pridružim u stvaranju umjetnosti jer video je priliku u kolaboraciji otac-sin koja nije bila česta (zapravo, nepostojeća) u svijetu umjetnosti, a ja sam samo htio da je on sretan. Pristajući na bilo kakav oblik modifikacije, izgubili smo status neovisnih individualaca jer smo sada bili domaćini stranim tijelima. Na moje veliko čuđenje, koje se nekako nije izgubilo unatoč redovitim velikim promjenama, dobili smo nova imena od vlade; ja sam postao

Daridije, Sara se odazivala na Naranea, Omnea kao Poden, a Khunovo novo ime bilo je Stor. Unuci su postali Telion, Nor, Selas, Mina i Mines, a Casten je imao pravo zadržati svoje ime zahvaljujući silno velikim postignućima u područjima artificijelne medicine. Praunučad nismo imali jer je vrijedila globalna zabrana nataliteta; u ovom novom svijetu nije bilo mesta za prirodu, kako ne izvan naših zidova, tako ni unutar njih. Ne znam kad smo točno postali robovi strojeva, znam samo da sam izgubio svoju obitelj. Ne, nisu umrli, Smrt već dulje vrijeme nije imala pristup našim velegradovima, ali njihova duša, srž njihove biti, nestala je negdje između mnogih modifikacija, možda na samome putu između kovačnice i našeg doma. Postali su mehanička hrpa sivila, savršeno precizno omotane žice ispod blindiranih oklopa. Nestali su poljupci, zagrljaji, topli dodiri i rumen u obrazu, barem oni nastali od srca, a sve ostalo nalazilo se u projekcijama. Sve ostalo? Da. Kada ostaneš bez kože, osjetila, krvi i svega što te činilo čovjekom, projekcija je uglavnom ono što te čini cjelinom... Samo, pomiješana sa sviješću, čija god ona kreacija bila, čini opasne stvari. Ja to najbolje znam.

Ja, LS14.

Nitko.

... A S I M I L A C I J A ?

Ivana Geček

POGLED U NEBO

Tomislav Tomašević

Sjedio je na jedinom sjedištu bespilotnog mini – taksija koji je jurio gradskim ulicama. Svrnuo je pogled na digitalni zaslon ispred sebe: tri minute i sedam sekundi, koliko je kompjutor proračunao za zaustavljanje na semaforima, zaobilaženje najvećih gužvi i prolaz u dva smjera jednim kolničkim trakom na glavnoj aveniji u čijoj se pozadini gradio novi Tranzitni Centar. Emil je krajičkom oka pogledao taj kompleks zgrada i diskretno pozicionirana ophodna vozila Ministarstva sigurnosti. Progutao je slinu i nakon što je taksi prošao gradsku žilu kucavicu pred njim se ukazao Most Pobjede. Impresivna viseća struktura presijavala se u sutonu dok se palila njezina vlastita rasvjeta. Na stotine halogenih svjetala obasjavalo je most poput božićnih ukrasa. Taj simbol pobjede Europe izazvao je žmarce po Emilovom tijelu i neodređeni osjećaj nemoći, što ga je brzo potisnuo gledajući odsjaj na površini Save kojom su plovili teretni i turistički riječni brodovi, glisirala taksi plovila i redovite gradske linije. Prošlo je već više od dvadeset godina od kada je izdubljeno i prošireno Savsko korito na potezu od slovenske granice sve do Siska, kako bi Zagreb postao dio europske riječne mreže.

Taksi se zaustavio nakon nepune minute ušavši u financijsko-poslovni centar grada na Savskom otoku. Taj neveliki prostor se gušio u tornjevima što su stršali put neba, među kojima se isticao Cro Tower ponosno se kočopereći u središtu otoka. Nakon što je napustio taksi, podigne pogled prema nebui zamijeti neobičnu strukturu tornja. Izgledao je poput naopako okrenute čaše pjenušca uz čiji se najtanji dio uzdizalo spiralno dizalo dajući mu oblik dvostrukog DNK spirale. Još nikad nije bio vidio ništa slično. Shvatio je da se Zagreb ubrzano mijenja otkako je postao meka dalekoistočnog kapitala. Prilazeći staklenom tornju prolazio je kraj uličnih prodavača što su mu pokušavali prodati najrazličitije proizvode. Bilo je tu svega za cjenkanje. Kukuruz, kokice, egzotično voće i povrće, pametni telefoni sedamnaest generacije, sushi, kavijar, žablji kraci i baš kad je mislio da se riješio svih napasti; tigrov penis. Dovoljno je bilo da samo trenutak zastane kraj Kineza što je na sebi nosio cijeli pokretni štand i kružio oko tornja. Ovaj je odmah nabacio naklon uz kes i počeo nuditi proizvode. Ispitivački je pogledao Emila svojim kosim očima i pružio mu čašicu crvene tekućine.

– Možete upotrijebiti odmah.

Diskretno se osmjejnuo insinuirajući na potencijalni problem

– Kopriva krv, dokazano djeluje.

Emil ga prostrijeli pogledom kratko odvrativši: -Ne trebam afrodizijak! – a zatim zainteresirano doda: -A ako već ljudima nudite pomoći bolje im preporučite Ashwagandhu.

Pritom je pokazao na skupi korijen što je prodavaču visio oko vrata.

– Ali kako znate?

– To su mi pokušavali prodati u drugom dijelu svijeta!

Zgoda s afrodizijacima mu je popravila raspoloženje dok je ulazio u predvorje tornja. Progutao je slinu dok su ga u prolazu skenirale sigurnosne dron kamere. Nisu otkrile ništa neobično te on krene prema ulazu u spiralno dizalo. Osjećao se kao malo dijete pred tim čudom. Spiralno dizalo je bilo zadnji krik tehnologije prvi put primjenjeno baš ovdje na projektu Cro Towera. Kineska korporacija Wai-Na je bila još nova na globalnom tržištu i trebala je prepoznatljiv proizvod kako bi se prezentirala. Tako je za ovaj projekt Indijsko-Singapurski arhitektonski tim prilagodio oblik tornja kako bi se u njega uklopio dizalo i učinilo Cro Tower jedinstvenim u svijetu. Pritom nitko nije mario za troškove. Ekstravagancija je bila na prvom mjestu.

Trepteće svjetlo ga je upozorilo da kabina dolazi. Prozirna vrata od pleksiglasa se bešumno otvorile i Emil stupi u dizalo. Na njegovo čuđenje, nije nalikovala onima standardnih dizala. Prije bi se reklo da je vagon brzih vlakova. Sjed je i pritisnuo zadnji kat. Dizalo se pokrenulo i stalo spiralno uspinjati uz toranj. Emil se osjećao izrazito ugodno, jer nije bilo osjećaja klasičnog uzgona, zapravo bilo mu je kao da se nalazi u vlaku što se penje uz planinu. Prolazeći prvu razinu tornja promatrao je trgovačke centre, saline, sportske dvorane i restorane što su bili smješteni pod staklenom kupolom. Zatim je spirala napustila kupolu i krenula uz drugu razinu izašavši na vanjske stijenke tornja pružavši prekrasan pogled na večernju obalu Save s usidrenim splavovima. Ono što nije mogao vidjeti su bili zatamnjeni poslovni uredi oko kojih se obavijala spirala. Ulazak na treću razinu tornja bio je popraćen usporavanjem dizala, jer se spirala rastegnula po rubovima velikog diska što je predstavljao vrh tornja. Ovdje je bilo očito najviše stambenih jedinica, ali i oblaka što su se rasprostirali podnožjem diska.

Kabina se zaustavila bez trzaja i vrata se otvore čim je napustio sjedalo. Kako je izašao u nepregledni zavojiti hodnik zasvjetli oznaka: treća razina, sedmi nivo. Tek je sada shvatio razmjere veličina stambenog diska. Sa strahopštovanjem je krenuo niz hodnik i slijedio brojeve na vratima. Nakon minute hoda se zaustavio uz broj 3-7-34. Htio je pozvoniti, ali zvoncu nije bilo traga. Na trenutak se zbungio, a onda zasvjetli žuti natpis: *prisloniti oko*.

Čim je to učinio vrata kliznu u stranu i otkriju pristalu mladu ženu. Nasmiješila

mu se i pružila ruku.

– Xenia, drago mi je!

Ostao je osupnut ljestvom uspoređujući internet slike sa stvarnošću. Brzo se skulirao i ispod miške izvukao bombonijeru s ukrasnom mašnom.

– Za tebe!

Zahvalila se poljupcem u obraz.

– Ti si sigurno Emil! Nathan te nahvalio na sva usta.

Zacrvonio se dok je Xenia govorila svojim neobičnim hrvatskim naglaskom za koji je znao da potječe iz Rusije. Xenia je naime bila rođena Moskovljanka. Rukom mu je pokazala da uđe u stan. Osvojnuo se na veliki, staklenim stijenama okruženi prostor. Impresionirala ga je transparentnost tornja i maksimalna iskoristivost sunčeve svjetlosti u stanu. Iako je bila večer rasvjeta još uvijek nije bila uključena. Kao što je primijetio na poslovnoj razini tornja, staklene stijene su se mogle zatamniti sprečavajući znatiželjne poglede. Upravo je to činila Xenia, manipulirajući transparentnošću stijena. Nestala je u drugoj sobi, a onda se začuo glas

– Dođi ovdje!, primit ćemo te u boravku.

Prošavši s druge strane stijene, našao se u boravku što je izlazio na veliki balkon. Na fotelji je sjedio plavokosi muškarac zapiljen prema oblacima. Čuvši korake, naglo se okrenuo.

– Emile, legendo! Napokon si stigao!

Ustao je i jedan drugome poletješe u muški zagrljaj, a Xenia ode do kuhinje. Nathan je tapšao grdosiju i smješkao se, dok se Emil kao i svaki put, čudio njegovoj vitkoj izduženoj figuri i činjenici da je uvijek izgledao isto, kao da nije ostario ni dana. Sjetio se zgode kada mu je njegova majka pokazivala popularni strip prema kojem je Nathan dobio ime, govoreći kako njega nikad ne bi bilo da se ona i Josip nisu upoznali u stripoteci na Tuškancu. Josip je naime bio Nathanov veliki obožavatelj.

Tek kad su se odvojili jedan od drugoga Emil zamijeti čudnu napravu nalik velikim naočalama, s parom tamnih stakala i produžecima spojenim na tjeme. Nathan mu pokaže da sjedne.

– Ovo još nisi vidio, zar ne?

Kimnuo je.

– Vidiš, prije tri mjeseca sam se zaposlio u Tehno Airwaysu. Prošao sam opsežna istraživanja i postao pilot.

Emil je problijedio i zbumjeno rekao

– Ako si pilot, ne bi li trebao biti u kokpitu?

Nathan raširu usne u ponosni smiješak.

– I jesam, Emile. Ovo je moj kokpit!

Pritom je rukom pokazao na čudnu napravu što je ležala na stolu pored njega i pojasnio

– To je teledirigirajući uređaj za upravljanje nadzvučnim zrakoplovima iza kojeg stoji tehnologija pametnih zrakoplova.

Bio je ozaren spoznajom. Osvrnuo se na *pametne* zrakoplove.

– Čekaj!, hoćeš reći da su to takozvani zrakoplovi bez pilota što ubrzano preplavljaju nebo?

Nathan kimne glavom i doda

– Zapravo je malo pretjerano reći bez pilota, jer su ljudi poput mene zemaljska kontrola i upravljaju tim zrakoplovima u svim kritičnim fazama leta.

Emil učini upitnu grimasu.

– Kritičnim?

– Mislim na polijetanje, slijetanje, promjenu visine, hendlanje turbulencija i slično.

Učinilo se da mu je prijatelj zadovoljan odgovorom, iako je još uvijek bio iznenađen kako tako mali uređaj može kontrolirati velike interkontinentalne putničke zrakoplove. Nathan ga je dobro poznavao i točno je znao o čemu razmišlja

– Koordinacija prijatelju! Zrakoplovne tvrtke kao Tehno Airways posluju iz tornjeva poput ovoga, što su zamjenili klasične kontrolne tornjeve zračnih luka i tvore upravljačku mrežu koordiniranu preko clouda.

Učinilo mu se da je to malo previše za Emila. I dalje je bio u nevjericu.

– Čuo sam za to, ali nisam vjerovao da je već toliko uznapredovalo.

Nathan sjedne uz njega ne odvajajući pogled od uređaja na kojem su svjetlike kontrolne brojke. Pojasnio je i tu činjenicu

– Trenutačno sam u stand-by opciji. Uređaj je postavljen na čekanje i programiran da održava visinu i brzinu leta zrakoplova. Kada se brojke približe nuli moram staviti uređaj na nos i preuzeti ručno upravljanje.

– Fenomenalno!

U tome trenu zazuji staklena stijena i Xenia im se pridruži donijevši hrane i pića na levitirajućem poslužavniku. S glumljenim prijekorom je pogledala supruga nakon što je naglo zašutio u trenutku kad im se pridružila u boravku. Potom se obratila Emilu koji je i dalje tupavo buljio u uređaj.

– Sigurno te Nathan davi sa svojim hvalisanjem! Kako može ovo, kako može ono...

– Ma nije! – odmahne Emil rukom uzimajući sojine bezmasne čevape s poslužavnika.

Xenia se zadovoljno nasmije i pohvali

– Sama sam programirala smjesu, ovakve još nisi probao!

Iskoristio je priliku da je pohvali, ali je prešutio činjenicu da se kod njega ne jedu sojini čevapi. Kao da je to naslutila primjeti

– Nathan je spominjaо da si u graničnoj ophodnji Unije. Na kojoj si ono granici, s Turkmenistanom?

Začudio se primjetnom neznanju Xenie, ali pristojno odgovori

– S Tadžikistanom.

Suprug se pridružio općem neznanju mladog bračnog para

– Zar Tadžikistan nije član Unije?

– Jest Nathane, ali zbog neriješenih graničnih pitanja s neutralnim Uzbekistanom čiji teritorij prolazi između Turkmenistana i Tadžikistana još nisu u schengenskom režimu.

Nathan blentavo kimne glavom, a zatim doda prisjetivši se nešto zemljopisa iz škole

– Dakle, uskoro ćemo izravno graničiti s Kinom!

Emil se pristojnosti radi nasmije i navali na jelo. Pridružio mu se i Nathan, dok je Xenia male zaloge zalijevala pivom od papaje. Suprug joj prijekorno dobaci:

– Uspori s alkoholom! Uskoro moraš na posao. Tko će održati predavanje?

Xenia u inat nazdravi s Emilom i ispije novu čašu.

– Sve kvariš dragi! Tek sam upoznala tvog najboljeg prijatelja, a već me tjeraš.

Emil je imao osjećaj da piye neki jeftini tropski sokić, ali nije htio biti nepristojan te se pridružio Xeniji. Pritom je pročitao natpis na pivskom tetrapaku: *light pivo-*

1,4%alc. Kroz glavu mu prođe misao: *kakva razlika između centra i periferije Unije!*

Xenia je u međuvremenu dobila dar govora

– Baš mi je žao što te nisam upoznala ranije. Nat i ja smo te htjeli na svadbi. Bilo je ludo i nezaboravno!

Emil napravi grimasu pokajanja i bespomoćno raširi ruke na što se Xenia nasmiješi i uzme u ruke tablet.

– Pogledaj kako je Nathan sladak u flourescentnom odijelu, a tu je i moja haljina boje...

Suprug je ovaj put bez riječi prekine pokazujući na digitalni zidni sat što je opominjuće blinkao upozoravajući svojim sučeljem na zadani termin. I ona svrne pogled u istom smjeru, a onda pomirljivo odvratí

– Nemoj dopustiti da Emil ode!

Brzo je ustala, pozdravila Emila i poljubila supruga, a potom prešla s druge strane staklene stijene. Nathan je ponosno likovao

– Xenia je naturo-energetičarka. U svojoj sobi će održati predavanje o prvoj generaciji interkontinentalnih anemoplova.

– O čemu? – reče Emil.

– Ah, to su ti zrakoplovi koji će za polijetanje i slijetanje koristiti raketni pogon, a za let čistu energiju vjetra!

Emil otpije gutljaj piva i primijeti

– Prekoceanske jedrilice?, hoće li i one biti navođene iz naslonjača?

Nathan se zadovoljno nasmije.

– Hoće prijatelju, ovaj uređaj je budućnost zrakoplovstva!

Pritom je provjerio stanje brojeva na sučelju i primivši uređaj u ruke krenuo prema balkonu. Pritisnuo je jednu tipku i na rubu balkona započne se napuhavati veliki prozirni balon. Prije nego što je Emil uspio upitati što se događa, prostrani plato se već počeo zatvarati u neku vrstu zračnog mjehura. Prijatelj mu je brzo pojasnio što se događa.

– Zbog niske temperature, udara vjetra i prorijeđenog zraka potrebno je izvršiti mjere osiguranja prije nego što se izađe...

Vrata se potom bešumno otvorile. Nathan je laganim korakom stigao do ruba i nježno opipao ceradu oblika pčelinjeg saća kao da dodiruje ženske sise. Lakonski je

nabacio uvidjevši da Emil još uvijek stoji na vratima:

– Sigurni smo sto posto!

Emil je u srednjoj Aziji prošao sve i svašta. Bio je svjestan da mu najbolji prijatelj ne bi povjerovao u polovicu toga što je tamo video i doživio, ali sada i ovdje njegova je kuraža bila na teškoj kušnji. Nije htio ispasti kukavica, ali ga je boljela činjenica da nikada nije boravio u zgradici višoj od pedeset katova. Stoga je stupio na balkon kao da hoda po žici iznad provalije. Osjećao se kao egzibicionist. Dok mu se pridružio već ga je zahvatila vrtoglavica tako da je u nevjericu gledao prema brdu što se kroz oblake naziralo ispod njih. Nakon što ga je pokroviteljski potapšao po ramenu Nathan se vrati do boravka iznoseći cugu i hranu na levitirajućem poslužavniku.

Emil se samo na trenutak zapiljio u ponor i potom brzo vratio pogled na prijatelja. Ubrzano je disao. Nathan konačno shvati da je možda ipak pretjerao.

– Ako želiš možemo se vratiti u stan? Možda patiš od visinske bolesti?

Bivši vojnik, a sada graničar, na te se riječi prisjetio dugog marša uz rijeku Amu-Darju i penjanja na vrhove planinskih masiva Kopet-Daga uz Turkmenско-iransku granicu. Pritom je uspio smiriti disanje, pri čemu je nestalo i vrtoglavice. Stoga je samo kratko odvratio:

– Sve je u redu Nat, penjao sam se ja i na veće visine...

Nathan shvati da se Emili na trenutak vratio posttraumatski poremećaj od kojeg se jedno vrijeme liječio, iako je uvijek tvrdio da Rat za Ljudske vrijednosti na njega nije ostavio trajne posljedice. Prisjetio se i kako je Emil rijetko iznosio pojedinosti o svom sudjelovanju u tom višegodišnjem sukobu u srednjoj Aziji nakon kojeg je stvorena pobjednička Unija. *Možda je tako i bolje!*, zaključi Nathan, koji je bio pet godina mlađi od Emila te stoga nije sudjelovao u ratu. *Treba gledati u budućnost!*

Odloživši poslužavnik uz balkonsku klupu s koje se pružao pogled na cijeli Zagreb, Nathan odluči razbiti kratkotrajnu tešku atmosferu i unijeti vedrine.

– Hehehe... ne prepoznaješ Sljeme? Sad smo na visini od dva i pol kilometra. Dalekozorom bi mogao vidjeti malog Minkovića!

– Koga?

– Talent bez premca. Novi Kostelić!

Emil ga je pogledao ne odgovorivši ništa, iako su mu se u glavi ispreplitale misli izazvane boravkom na nebeskom balkonu, u društvu čovjeka s kojim je odrastao, a sada nemaju više ništa zajedničko. Začudila ga je činjenica da je Nathanov vrhunac doživljaja postao pogled na klinca što vježba skijanje na Sljemenu, dok nema

nikakvog komentara na Tranzitne Centre koji niču u Zagrebu kao gljive poslije kiše primajući na tisuće ekonomskih imigranata iz Srednje Azije spremnih započeti novi život u Europi. Nije ga zanimalo da su ti centri jedina nada ljudima čije su zemlje praktični bačene u kamo doba nakon sjajne Pobjede.

Sada na ovom balkonu, nebu pod oblacima, činilo mu se da je više sam nego kad usred nepreglednih Turkmenских stepa osigurava rutu euroazijskog naftovoda, a navodno je s prijateljem u širem središtu Unije, najbogatije i najrazvijenije ljudske zajednice u povijesti. Zapitao se je li njegov entuzijazam bio pogrešan dok je kao vojnik zapadne Aljanse branio Ljudske vrijednosti od pomahnitalih terorističkih organizacija. Je li cijeli Rat za Ljudske vrijednosti bio pogrešan?

Naježila mu se koža na leđima od ovog pitanja, dok je nebeski mjeđuh bubrio uslijed zračnih strujanja. Nije to bilo prvi put, to mu se događalo svaki put kada bi se na dopust vraćao u Zagreb; dakle svakih šest mjeseci po dva tjedna. To pitanje mu je razaralo dušu, jer nije znao odgovor ili ga možda nije ni želio znati. Bojao se za sebe u takvim trenucima, bojao se i za ljude oko sebe. Na specijalističkim vojnim pregledima jednom godišnje je prikrivao taj strah i zavaravao doktore, a s teretom se najbolje nosio kada bi uzeo tadžikistanski prah – kombinaciju ljekovitog bilja što ga je smirivala i istovremeno bacala u ekstazu. Ponovno je osjetio znakove hiperventiliranja i kako bi to sprječio posegnuo je za čudesnim prahom. Krajičkom oka je promotrio prijatelja i u toj milisekundi se lomio – lomio kao suha grana na vjetru, ali nije odustao od svojeg nauma.

Dok je Nathan tražio dalekozor u balkonskim pretincima, on se sagne uz poslužavnik i iz džepa jakne izvadi malo praha. Duboko udahnuvši prosuo ga je u svoju čašu piva, a nakon kraćeg razmišljanja i u Nathanovu. Našavši dalekozor prijatelj sjedne na balkonsku klupu i radosno primijeti

– Pogledaj, upravo trenira na crvenom spustu!

Emil mu udovolji, sjedne pored njega i uzme dalekozor. Ugledavši pivo u svojoj čaši Nathan primijeti

– Žao mi je stari, ali ne mogu piti dok pilotiram.

Upravo kad je htio staviti pilotski uređaj na nos Emil podigne čašu i pogleda ga kao u stara dobra vremena

– Nećeš valjda odbiti zdravicu sa mnom?

Pilot se premišljao, a Emil doda

– Ovo je ionako sokić, a ne alkohol

Popustio je i nazdravio, a zatim stavio uređaj na nos. Dok je podešavao uređaj, Emil ga učtivo upita točivši sebi novu čašu

– Imaš li puno posla?

– Ma nel, upravo se pripremam prizemljiti stratoplan S9 u Kuala Lumpur. Prespajam se po cloudu da dođem do releja na Petronas Supertowersima, a onda ću nakon slijetanja natrag na stand-by. Ostalih šest zrakoplova kojima upravljam ne slijeci još barem pola sata!

Emilove oči zaiskre.

– Šest zrakoplova odjednom? Moraš li baš toliko raditi?

Nathan je bio odlučan

– Više letova, brža otplata stana. Znaš, ovaj stan mi je kupio Tehno Airways. Dužnik sam.

Kako je to rekao klone, a oči mu se zatvore. Emil shvati da je zaspao pod utjecajem biljnog koktelja.

– Zar te tako brzo slama ova kombinacija za ekstazu? Morat ćeš jednom sa mnom do Tadžikistana.

Prišao mu je i skinuo uređaj s nosa. Gledao ga je par trenutaka blentavo se smiješći, a onda se sva sila indikatora, pokazivača, multi-zaslona i upravljačkih displaya našla na Emilovom nosu.

U samo par minuta srušilo se šest zrakoplova Tehno Airwaysa! Dva su se zabila u Petronas Supertowerse, dva u mostove, a za ostalima se još traga. Predsjedavajući Vijeća Unije Hrvoje Marić upozorava na opasnost od mogućeg novog vala terorizma!

Nela Dunato: "Aqua Lady I"
neladunato.com

LJUBAV I RELATIVNOST

Stewart C. Baker

Preveo: Igor Rendić

Najdraži Adhi,

Psihijatar kojeg mi je Stožer dodijelio predložio je da počnem pisati dnevnik da mi pomogne nositi se s nestankom tvog broda. Umjesto toga, napisat ću ti bibliografiju.

Neću ti pisati svaki dan i možda nikad ni nećeš ovo pročitati ali pomaže mi misliti da ćeš jednog dana vidjeti što sam napisala. Misliti da ćemo te jednom, nekako, vratiti doma.

Ne mogu ti više pisati danas.

Nedostaješ mi. Volim te.

Indira

Izvor: Specijalna teorija relativnosti, svemir i vi (New Beginnings Press: London 2028)

Datum čitanja: 3.12.2036

Sažetak: Vrijeme nije apsolutno već ovisi o vašoj lokaciji na "hiperpovršini sadašnjosti" - mapi čitavog fizičkog svemira. Brzina svjetlosti ograničava nam promatranje na prošlost pa je stoga prošlost sve što imamo.

Bilješke: dok sam čitala ovo, otkrila sam da sam trudna. Čudno je misliti da ću, nakon što se rodi, uvijek moći vidjeti samo što je bila - makar se radilo o samo nekoliko nanosekundi razlike. Pitam se da li, ako je netko u tebi, možeš s njim ostvariti vezu brzinom od "sada"?

Ravi iz kontrole misije nastavlja zvati ali nisu ništa bliže otkrivanju što se dogodilo tvom brodu.

Pazi na sebe. Volim te.

Indira

Izvor: Tražeći život drugdje: uvod u Fermijev paradoks (New Beginnings Press: London 2077)

Datum čitanja: 21.6.2037

Sažetak: Fermijev paradoks propituje nedostatak vanzemaljskog života. Objašnjenja variraju od pesimističnih (neka ga) do maštovitih (nalazimo se u ogromnom zoološkom vrtu koji vode vanzemaljci). Realistična rješenja uključuju tehnološka ograničenja i zastoje zbog brzine svjetlosti. Čak i ako netko pokušava kontaktirati nas, možda to nikad nećemo vidjeti.

Bilješke: ako je tako teško naći čitavu civilizaciju, kakve su nam onda šanse pronaći samo jedan eksperimentalni brod, izgubljen u svemiru? Kako da te ikad pronađem, kako da te ikad vratim doma?

Gušim se. Utapam se. Jedva dišem.

Ravi mi kaže da bih se trebala prestati brinuti i samo pričekati da mi te vrate ali on nije ostao bez muža. Nije on taj koji je sam.

Naša se kćer rita i okreće. Molim te, molim te, vrati se.

Indira

Izvor: Ima li koga тамо vani? Pretraga neba qubitima iz vlastita dvorišta (Disruptive Technologies, Inc: Mountain View, CA, 2039)

Datum čitanja: 3.8.2039

Sažetak: Opis metode izgradnje jednostavnog kvantnog računala i softvera za potragu za astronomskim anomalijama. Podigla sam hipoteku i izgradila niz antena u našem vrtu, тамо где smo nekoć zasadili mandare.

Bilješke: Chandri je napunila dvije godine. Trči i smije se u vrtu, ruši antene, pliče kad vičem na nju. Voli kako kvantno računalo klikče i pišti dok analizira davno nestale zvijezde. De'fin! Smije se stalno. De'fin!

Na trenutak sam se usudila sanjati da će te opet vidjeti. Ali Ravi mi kaže da vaš brod nikad nije skočio kroz prostor.

Kroz vrijeme onda? pitala sam.

Ne, rekao je Ravi. Brod je ostao тамо gdje i kad je bio. To jest, skočio je u drugi set 'gdje' i 'kada'. Nikad nećemo naći ni traga Adhiju u наšem svemiru.

Kaže da još uvijek ima nade. Da stalno otkrivaju nove stvari o multiverzumu iz podataka uzetih taman prije skoka. Kaže da će jednog dana poslati nekog, kad budu spremni. Da ćeš se možda onda vratiti.

Ne mogu više.

Volim te, Adhi. Zbogom.

Indira

Izvor: Saptapadi

Datum čitanja: 1.6.2050

Izvadak: Zakunimo se zajedno sada. Dijelit ćemo ljubav, dijelit ćemo hranu, dijelit ćemo snagu, dijelit ćemo ukus. Jedan ćemo biti um, koji zajedno održava zakletvu.

Bilješke: Prošlo je deset godina otkako sam pogledala ova pisma ali danas sam im se vratila, s olovkom u ruci.

Sutra se Ravi i ja ženimo. On je najbliža stvar ocu koju Chandri ima ali još uvijek mi nije oprostila što sam te izdala. Provodi svo vrijeme u svojoj sobi, čita tvoje zapise, ispisuje jednadžbe jednu za drugom. Kažem joj da bi htio da bude sretna ali ne sluša me.

Ravi se tužno nasmije svaki put kad ona viče na njega. Daj joj vremena, kaže mi. Bit će u redu.

Adhi, oprosti. Nadam se da razumiješ. Nisam te prestala voljeti.

Indira

Izvor: Stvaranje radnog modela međusvemirske transjukcije (PRL Press: Ahmedabad, 2067)

Datum čitanja: 23.6.2067

Sažetak: Disertacija naše kćeri. Nevjerojatno je koliko je odrasla.

Bilješke: Chandri je jučer svratila, donijela sadnicu mandare i primjerak knjige. Nakon što smo posadile drvo u vrtu, rekla nam je da je uvjerenja da može pratiti trag koji je tvoj brod ostavio pred sve one godine. Da nas oboje voli ali da je odlučna i sama skočiti i to uskoro.

Ravi i ja smo zabrinuti ali nismo ju pokušali zaustaviti – oboje znamo koliko joj je ovo važno. Važno svima nama. Svima.

Dala sam joj da ti odnesu ove papire. Iako je toliko vremena prošlo, još uvijek mi znaš nedostajati toliko da boli.

S ljubavlju i nadom da ćemo se vidjeti opet,

Indira

I DEMONI DANAS ČEKAJU NA BIROU

Tamara Babić

Gruvalo je toliko da su se i mrtvi promeškoljili šest stopa ispod. Oblak prašine i gasova. Na pokretnu lansirnu rampu broj 66S se izlivala voda. Stotine kubnih metra u sekundi je trebalo da zaštite letjelicu od akustičnih oštećenja.

Kakva bi tek buka bila bez ove nove zaštite, pomisli dok je kopala po rancu. Jaroslav je kao fol sređivao neke papire, a krajicom oka je posmatrao njene neurotične pokrete koji vilene po utrobi ranca. Nije imao srca da joj kaže. Možda bi misija bila okončana? Sviđao mu se način na koji su joj se obrve sasvim približile od besa. Odjednom se trgnuo kao oparen.

Šta bleneš, smaraču? prosikta ona i žurno napusti prostoriju, pre nego što je Jaroslav uspio odgovoriti.

Jednolični glas je odbrojavao. Bio je vezan u stolici. Osjetio je kao da mu je neko sjeo na ramena. Bio je to način na koji je sila teže otpozdravljala zemljobegulje.

Kroz okruglo okno je u nju blenulo parče crnila prošarano zvijezdama. U centru se smanjivala plavo-bela kugla. Bila je zabrinuta. Besna. Napeta. Pred očima joj se pojavi Lejlino lice. *Jebo te, nisam ni pošla a već imam tripove...* Zažmurla je. Mrak. Otvorila oči. Kugla je postala veličine teniske loptice. Spustila je ruku ka preponama. Mislila je na Lejlu i na njen vlažni jezik. Nije primijetila da se kugla sklikerila u trenutku kada je telo obli orgazmička toplina.

Nedostaje ti Leja? začu ona. Kao mačka uhvaćena u krađi hrane sa stola pogleda Belfegora očima krivca.

Što voliš tako da se prikradaš, znaš da me to nervira? odbrusi mu.

Ajde šta dramiš? Kao da mi prvi put da te vidim kako to radiš.

Šta kažeš, i pre si me špijunirao?! Voajerčino bolesna!

Ahahaha stvarno si me isprozivala... Znaš, kod nas u Paklovima se vrlo drži do voajerisanja. Ne znam što vi Zemljani pravite toliku dramu oko toga.

Kad bolje razmislim, u pravu si. I onako me zbole za sve. Baš ništa nisi mogao da uradiš da je povedemo?

Znaš da nisam. Da sam mogao ikako da utičem na rezultate testova DNK ne bi sigurno ti bila odabrana.

Ma daj, znaš da ti ne bi mogao bez mene. Sjećaš se kako smo super odradili foru sa uzorkom časnog krsta? Pa uz sve svoje demonske moći bi ga na nesvjeti nikad našao da nije bilo mene i moje Indijana Džouns intuicije. Ko zna koliko bi misija čekala bez tog komadića drveta sa krvlju. Što je i razumljivo. Treba imati plan B ako nešto krene naopako.

To stoji. U ostalom, vi ljudi ste ga i izgubili. Vaše je i da ga nađete u svojim haotičnim depoima.

Vrata njihove limenke se razmaknuše. U prostoriju uđe Mamon, Gospodar pohlepe.

E đavolčići, šta ima?

Evo tješim ovu cmizdravu, nedostaje joj djevojčica.

Zar već? Pa nismo još ni iz sunčevog sistema izašli. Kad smo kod toga mala, baš sam htio da te pitam kako si od kitoholičarke postala lezbejka?

Znaš kako...metodom pokušaja i pogreške sam došla do zaključka da je većina muškaraca oštećeno. Maminsi sinovi. Čalci alkosi. Loše društvo. Pa ono kad njihova baba od sto leta jezikom žutim od pola veka fumarenja lizne kvrgavi prst...malo što izaziva psihičke posljedice kao tih pet sekundi dok bala na prstu putuje do obraza na kome je skoren ostatak hrane.

Srećom, žene nemaju babe pa nisu ni oštećene.

Žene nisu oštećene? Znaš kako ja to vidim: muškarac je kao bio savršen, onda su mu otkinuli rebro, malo ga oštetili al mož' da prođe. A žene mu dođu ni manje ni više nego - oštećenje, hej! Ne kao imaš mali nedostatak, nego ti si šteta na dvoje noge! Uprkos takvom psihičkom pritisku milsim da su žene ispale manje-više u redu.

Daj, Mamnon, znaš i sam da gubiš vrijeme raspravlјajući se sa njom. Kad bi isplazila jezičinu mogli bi se na njoj kao na toboganu spustiti bar do Saturna.

Ahahaahahah da u pravu si...

Mada, nisi ni ti baš čitav. Nije ti Majka bez razloga dala ime Mamon. Baš inspirativno demonsko ime. Za moržovskog demona, možda...

Nego šta mislite, koliko će nam trebati da nađemo na odgovarajuću planetu?

Znaš kako, sve zavisi...Sa našim instrumentima ne bi trebalo da traje predugo. Svaki objekat u radiusu od 66,6 svetlosnih godina prolazi kroz naš skener. Ma ne mora biti ništa posebno, ja sam za to da se istovarimo na prvoj planeti sa minimumom nekih O.K. karakteristika. Ionako nam civilizacije traju sve kraće i kraće. Eto ranije je bilo normalno da ostanemo po 15-20 hiljada

godina. Ovog puta nije prošlo ni 5-6 hiljada godina, a već nema posla za nas. Možemo da čekamo na birou u Paklovima još 200 godina kad posla nema. Džabe Mamonu što je doktor pohlepe ili meni što sam imao najbolju tezu iz taštine u istoriji Paklovskog univerziteta. Među Zemljanima ima toliko doktora Grehovskih nauka, da za nas poštene demone više nema posla. Može tata da mi bude Lucifer koliko hoće, kad nema, razumeš, NEMA. Ljudi su postali grešniji od nas.

Jaroslav je bio povučen tip. Štreber. Najbolji stručnjak u oblasti genetskog inženjeringu na Zemlji. No, znao je da nije to bio razlog zbog čega je odabran. Razlog je bio njegov genetski materijal. Bio je skoro savršen. Međutim, rezultati njenih nalaza su bili lažirani. Ona nije bila najbolja kandidatkinja na Zemlji. Bila je treća na listi. Da neko nije „zagubio“ uzorke DNK prve dvije Zemljanke ona ne bi bila ovde. Jaroslav je shvatio da su rezultati lažirani tek pred sam polazak. Sumnjaо je na Belfegora, on bi imao motiv, pošto se kao nešto druži sa njom od ranije. Mada to su demonska posla, ko bi znao šta se tu događa. Radovala ga je pomisao na novu planetu, na kojoj će da osnuju koloniju. Njegovu i njenu djecu. San svakog genetičara mu je bio na dohvatu ruke. Sem toga, imali su i krv sa časnog krsta ako u nekom trenutku bude potrebno da se klonira mesija koji će ljudima stvoriti osjećaj krivice i držati ih pokorne. Tu su i bogomolje – Mamonova omiljena posljedica.

Ipak, Jaroslav je bio usamljen na brodu. Ona je stalno provodila vrijeme sa svojim davolcima. Osećao je prazninu. Ali ne onu prazninu kao da mu je deo tela otkinut, pa boli. Više kao kad bi u fotošopu kropovao grudi i stomak na svojoj fotografiji, tako da se vidi iz lejer ispod na kome je pozadina. Da mu je neko rekao da će mu faliti obične stvari kao blebetanje sa kolegama uz koju kriglu pive ili vetrina u među soliterima na Turniću, ne bi verovao. Ili vrtoglavu strmu ulicu kojima je Rijeka ispresecana.

Jedino društvo mu je pravila brodska menažerija. Osim ženke i mužjaka čovjeka, demoni su kao i svaki put poveli po jedan primerak oba pola većine životinja. Jedan demon se izlano, pa je jednom do ljudi procurjela priča o prethodnim naseljavanjima. Na sreću, ljudi uvek preuveličavaju i menjaju priče, tako da je ispala ona sprdnja od priče sa potopom, Nojem, arkom i golubom. Sreća da je tako ispalo, inače bi odletelo par glava u Paklovima. Čak i u Paklovima se znao neki red.

Daj, ne mogu da verujem da i dalje igraš tu matoru igricu? Daj igraj nešto sa više od tri piksela na ekranu. Jebeno je 2067. godina... I opet si birala demone?

Znaš bilo je ljudi koji su dvehiljaditih i dalje slušali Dorse. Isto tako ja sad igram Heroje četvorku. I da, ne znam nija što igram sa demonima ionako mi skaču po živcima

i bez toga. Bolje nego da pizdim sa ovim glupim wowowcima.

Ma daj, voliš ti nas...

Ma sigurno. Nego znaš kako sam popizdela u WOW-u? Napišem na kanalu onog mog hrvatskog gilda OMB. I počne neki lik da vileni kao ne smeš da pominješ boga, bla, bla. Ja mu kažem da nije dobro razumeo i da OMB znači O Moj Belfegore. I njemu je to sad kao kul. Kao ti si manje stvaran, pa ne narušavaš gejmerski duh. Bulšit. Nije ni svestan.

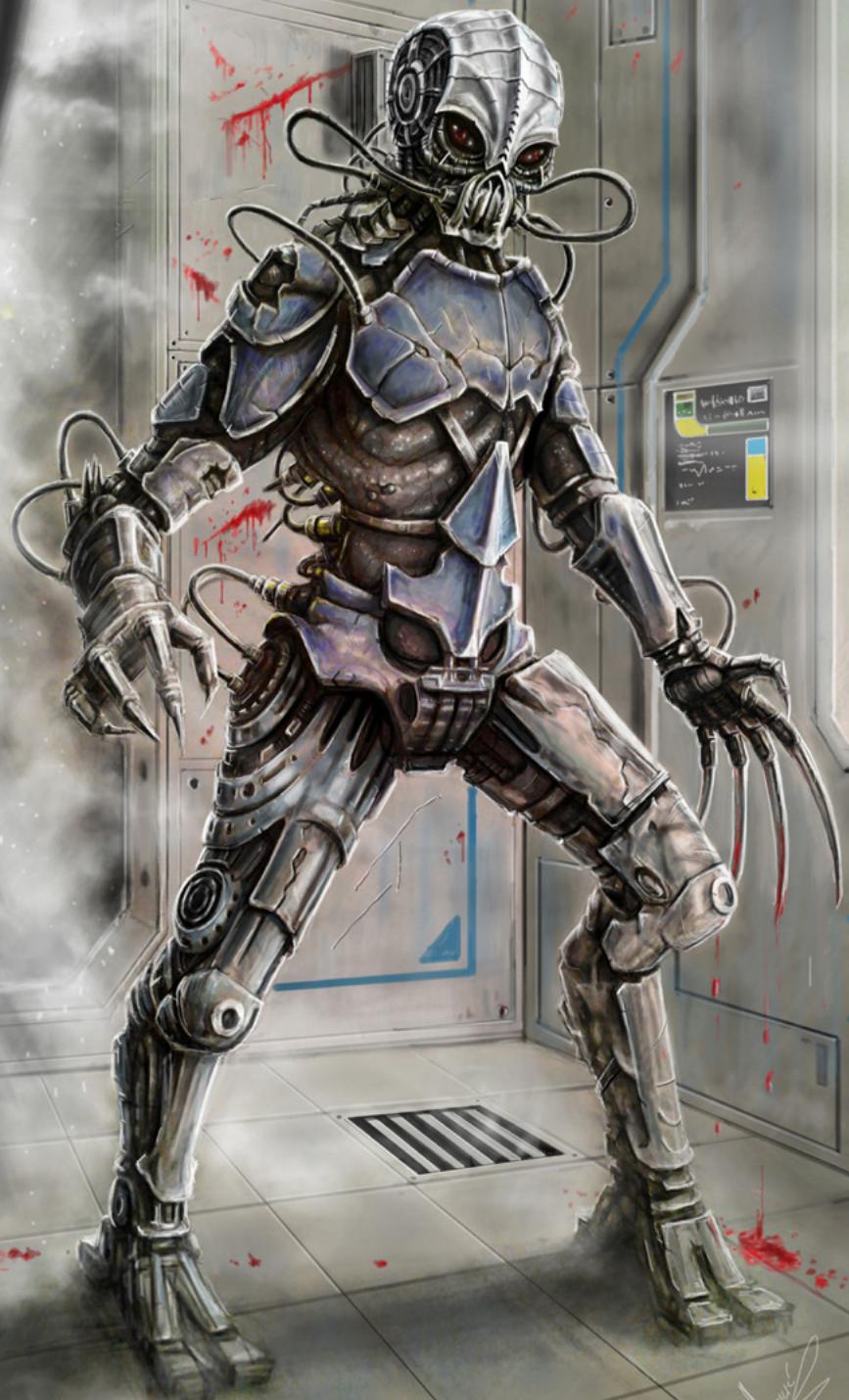
Dobro je da smo na vrijeme utekli sa Zemlje prije no što si osnovala NVO za borbu za prava demonskih manjina u rpg-ovima. Čak bi i Mamun koji bi i od beskućnika izvukao kintu na foru rekao da ti to ne bi niko finansirao.

Ne pametuj nego dolazi ovamo da te oderem jednu partiju. Biće ovo dugo putovanje.

Moreno Matković: "Lugia"
dark-indigo.deviantart.com

© 2016
SILVER